

26. Tajemství obrů

Zemi obsadili útočníci z vesmíru, Gianti, kterým se podařilo zmanipulovat mozky pozemšťanů. Zachránila se jen malá skupina v podzemní pevnosti T-XXX a kolonisté, kteří odlétli ze Země ještě před invazí. Na planetě Hope si osvojili techniku neznámých předchůdců — Tajemných, a s jejich prstencovou lodí přilétli Zemi na pomoc. Velitel posádky kosmické lodi Point Of, Ren Dhark, přikázal dopravit osm zmanipulovaných pozemšťanů do laboratoří T-XXX, vědci teď hledají způsob, jak ovlivněné lidstvo vysvobodit. Gianti na poslední svobodné pozemšťany nepřestávají útočit, lidé však našli i spojence. Bioenergetičtí Synteti jim poskytují dostatečný ochranný štít...

Aldo Langarra odstrčil výpočty stranou. Na další práci už neměl sílu. T-XXX se pro něj stalo vězením, ve kterém se nedalo dýchat. Přejel si přes oči. V duchu před sebou viděl ze srubu u jezera Erie vycházet svoji ženu. U bazénku si hrály Maria a Evita se psíkem Boskem. Od jezera vanul svěží letní vzduch. Květiny a listí ve stromech se pohupovaly. Bosko zaštěkal. Obě holčičky vykřikly radostí a začaly po sobě házet pískem.

Jejich matka stála pod zastřešenou verandou a s úsměvem ve tváři je pozorovala a pak...

Bob Plugs strčil do kolegy Alda Langarry.

„Aldo, ty sníš? Potřebuju data, abych moh' nakrmit počítač!“

Aldo postrčení pocítil, ale kolegova slova nevnímal. Obrázek, který v něm vykouzlily vzpomínky, se ztratil. A zase tu byly zelené stěny jeho pracovny. Zase se mu zdálo, že nemůže pořádně dýchat. Zase ho zasáhlo bolestné zjištění, že už nemá žádnou rodinu. Už nikdy se Maria s Evitou nezasmějí a nebudou po sobě házet pískem, už nikdy kolem nich nebude pobíhat štěkající Bosko.

Pravděpodobně ještě všechny žily — manželka i obě dcerky — jako tupci, idioti. Jenom on, Aldo Langarra, nebyl idiot. Zůstal zdravý. Na něj Gianti nemohli. Nacházel se přece v T-XXX, v tom vězení, kde není ani dost vzduchu k dýchání.

Aldo Langarra si vzdychl tak hluboce, až se na něj Plugs starostlivě podíval. Langarrovi se na čele třeptil pot. Neustále mlel čelistí. Tepny na krku měl vystouplé jako provazy.

„Já už nemůžu! Já už nechci! Joanno...“ chraptivě šeptal Langarra.

Toho to teda vzalo, pomyslel si Bob Plugs a položil kolegovi ruku na rameno.

Jeho dotek zapůsobil jako roznětkla!

Aldo Langarra vyskočil, v ruce malý, ale těžký senzorický počítač.

Plugs jenom stačil zahlédnout, jak na něj ta věc letí.

Uhnul v poslední chvíli. Aldo Langarra řval jako šílenec:

„Já už nemůžu ...! Nemůžu!!“

Pak začal rozhazovat fólie s výpočty.

„Aldo!“ zařval Bob a skočil po zuřícím kolegovi, aby ho uklidnil. Ale Aldo nabral netušené síly. Bleskově zasáhl Plugse pěstí do brady. Pak ho chytil a mrštil jím do kouta. Tam se oběť pomaličku sbírala, ale Langarra si jí už nevšímal.

„Já chci ven! Pusťte mě ven!“ řičel a vztekle vymetal skříň se šanony.

Bob Plugs viděl vichřici papírů a desek. Aldo Langarra v tom dupal jako slon. Vůbec nezaznamenal Plugse, jak po čtyřech dolezl ke stolu a stiskl poplachové tlačítko.

Ve 26. patře T—XXX se rozječely sirény a zároveň byl vyvolán vibrační poplach.

Kancelář 26/753!

Aldo Langarra překotil svůj psací stůl a pokoušel se jím zatarasit dveře. I přes svůj stav pochopil smysl vibračního poplachu.

Nechtěl, aby si pro něj přišli!

„Já chci ven! Chci odtud ven ...!“

Bob Plugs už překonal vliv rány pěstí. Došlo mu, že musí kolegovi stavbu barikády zarazit.

Ozval se jejich videofon.

„Langarrovi přeskočilo!“ oznámil Plugs rychle.

Těmto slovům ten druhý porozuměl. Otočil se a skočil po Bobovi. Avšak jeho tvrdé rány udeřily do prázdna. Plugs vytrčil nohu a snažil se Langarrovi nasadit stoličku.

Aldo překážku instinktivně přeskočil, obrátil se a přešel znovu do útoku.

„Ty mě nechceš pustit za Joannou! Ty ... ty lumpe!“

Plugs stál při zdi. Ke dveřím se nemohl dostat přes zátaras.

„Aldo, poslouvej, já...“

Ten druhý ho překřičel.

„To vy máte moji rodinu na svědomí! Vy všichni! Hajzlové!“

Bob Plugs sebral odvahu a na Langarru skočil. Vrazil do něj levým

ramenem a odrazil ho. Zasažený muž se zapotácel, ale neupadl. Bleskově našel ztracenou rovnováhu a o to rychleji přešel do protiútoků. Rukama jako svěrákem sevřel Plugsův krk!

Ten v kolegových očích opět spatřil žhnoucí šílenství. Neviděl, jak se rozletěly dveře a jak se do kanceláře vrátili tři muži.

Dva atleticky stavění chlapi strhli Langarra k sobě, zkroutili mu ruce a vyváděli ho násilím ven.

Doktor Dzennek si klekl vedle Plugse, podíval se mu na krk, zkontroloval puls, přikývl a zvedl se.

Zuřící Langarra řval a proklínal veškerou posádku T-XXX, posílal ji do horoucích pekel a dával jí za vinu osud ženy a dětí. Doktor Dzennek vyndal z tašky injekci.

„Vrahu...!“ řval Langarra a pokoušel se vytrhnout ze sevření. „Ty mě chceš zabít, ty vrahu!“

Doktor Dzennek namířil injekční pistoli na jeho levou paži. Pak se ozvalo zasyčení. Vydal je slaboučký, sotva viditelný paprsek, který projel Langarrovou rukou.

„Jednadvacet... dvaadvacet... třidvacet,“ počítal doktor a sledoval na pacientovi reakci vyvolanou šokovým hypnotikem. Při třidvaceti Langarra oněměl. O vteřinu později se zhroutil.

„Odvezte ho na ošetrovnu! Zřejmě projev klaustrofobie. Doufejme...“

Krátce nato byl na ošetrovnu odvezen i Bob Plugs, stále ještě v bezvědomí.

Doktor Dzennek, ponořen v myšlenkách, přešel k rychlovýtahu a sjel dolů. Nedivil se, že ve své kanceláři našel doktora Juana Sarana. Pětačtyřicetiletý korpulentní kolega vyzářoval klid.

„To je už sedmnáctý případ od chvíle, co jsme sem na základnu přivezli těch osm tupých lidí. Musíme něco udělat. Generál Martell nás sežere, jestli nezmírníme psychickou zátěž posádky...“

„Jak to chcete udělat?“ namítl Dzennek. „I já si dost často připadám jako zbabělec, který nechal rodinu napospas...“

„Ale nešílíte kvůli tomu!“ oponoval Sarano ostře. „Posádka T—XXX měla štěstí, neskutečné štěstí, že nepodlehla vlivu Giantů. Tato náhoda nás zavazuje ke zvýšené aktivitě...“ Přerušil řeč, protože spatřil úšklebek jednoho z kolegů. Ten pak promluvil.

„Zdálo se mi, že právě slyším mluvit toho Rena Dharka, Sarano! Zvýšená aktivita! Dělat zázraky! Zachránit lidstvo! Fráze! Tím se přeci sami obelháváme. Přiznejte si, Sarano, že jsme s veškerou chytrostí v koncích. Vždyť se dosud u těch osmi otupělých lidí nepokročilo ani o

kousíček! Nebo...?“ otočil se k Alainovi Beupalovi, odborníkovi na mozkovou činnost. „Co jste mi to před chvílí řekl? Zopakujte to! Prosím, ať to slyší i Sarano!“

Blond'atý Beupal, který vypadal spíš na sportsmana než na vědce, přikývl.

„Nacházíme se ve slepé uličce! Přeslapujeme na místě. Navrhuji, abychom pokusy navržené diletantem přerušili. Ani variacemi nejruznějších záření se nám nepodařilo ovlivnit letargii...“

Do hovoru se vmísil japonský vědec Mitku.

„Ren Dhark nám ostatně zůstal dlužen jasný důkaz toho, že by ovlivnění lidé reagovali na rádiové impulsy.“

„Takže máme složit ruce do klína, zatímco venku umírají milióny lidí?“ kontroval tvrdě Sarano, ale nijak mimořádnou reakci mezi kolegy tím nevyvolal.

„Oukej!“ křikl Sarano. „Já tedy žádné pokusy nevzdávám! Vážení, tímto vám dávám oficiální úkol zabránit dalším výbuchům šílenství zde na základně. Zítřka v poledne očekávám vaši zprávu...“

Chtěl pak bez pozdravu odejít, ale Mitku ho zastavil.

„Už přišla mezitím nějaká zpráva od toho Dharka?“

„Ne, a jestli má rozum, tak se nám neohlásí dřív, než si ho najdete na radaru.“

„Vy mu ještě dáváte nějakou šanci, Sarano?“ zeptal se Mitku překvapeně. „Vy jste ho neodepsal?“

„Tohoto muže ne! Je to muž, jakého tato země vydá jen jednou za sto let!“

„Sám proti Giantům!“ zapochyboval Alain Beupal. „Ten přece nemůže mít úspěch. Víte, nač narážím?“

Doktor Juan Sarano zavrtěl hlavou, ale nespouštěl Beupala z očí. „Takže,“ pokračoval Beupal, „připomínám vám, jak Ren Dhark hovořil o Syntetech, o těch kapkovitých bytostech. Tvrdil, že je spatřil dvakrát. Kdo je ale viděl kromě něho? Nikdo! Nenapadlo vás v této souvislosti, že by Dhark mohl trpět nějakými mozkovými vadami?“

Zaznělo to jako výstřel:

„Ne! Ren Dhark ne!“

Alain Beupal nepřikládal Saranovu mínění příliš velkou váhu. „Pak je to pouze váš názor. Ten nic neznamená. Gianti Dharka jistě už dávno dostali. Generál je ostatně téhož mínění. Dnes nebo zítra bude ten mladý muž oficiálně odepsán.“

To bylo pro Sarana novinkou.

„Co znamená ... oficiálně odepsán? Takovou formulaci neznám!“

„Tato formulace neznamená nic jiného než jen tolik, že generál Martell přikáže zastavit pokusy na osmi otupělých. Tím přestane Ren Dhark pro T-XXX existovat.“

Gestem, vyjadřujícím bezradnost, se doktor Sarano s otevřenou náručí obrátil ke stropu, tam, kde tušil nebe.

„Panebože, copak nikdo nepochopí, jak egoistické a nezodpovědné je takové rozhodnutí? My nesmíme s pokusy přestat, my nesmíme přestat na cestě hledání způsobu, jakým Gianti učinili ze zdravých lidí poslušné, letargické loutky bez ducha. Má nás jednoho dne 50 000 kolonistů z Hope zostudit, protože jsme nebyli ochotni lidstvu pomoci? Panebože, na T-XXX máme přece všechno, co moderní věda nabízí, a tuhle šanci tady nechce nikdo využít? Pánové, já tu vaši egoistickou hru s vámi hrát nebudu. Já jsem nezapomněl, že jsem přísahal, že nasadím i svůj život, abych zachránil jiného člověka. A musím zachránit i lidi, kteří mi jsou na světě nejmilejší — svoji rodinu!“

Zarazil se, ztichl a podíval se na své kolegy. Pod vlivem jeho žalujících slov reagovali různě. Mitku chtěl cosi namítnout, ale Juan Sarano mu prudkým gestem sebral slovo.

„Pomalu už začínám chápat, proč nám lidé na stanici šléjí. Jestliže 3280 lidí na T-XXX věří, že my lékaři u pokusných osob ničeho nedocílíme — neexistuje ani naděje, že je možné vysvobodit Zemi z nadvlády Giantů — a pak musí jeden po druhém zešílet!

A to vy chcete dopustit? Copak nechápete, že ve vašich pesimistických stanoviscích leží zárodek našeho zániku? Já nejsem sebevrah, a proto budu do poslední chvíle bojovat za udržení T-XXX a za záchranu lidstva — s vámi — nebo bez vás...“

Pak se nenechal déle zdržovat. Vyrázil ven. Na cestě k rychlovýtahu nepotkal ani človíčka.

Dojel do nejspodnější stanice výtahu na patro, kde se nacházela i pracovna generála Johna Martella.

Cestou myslel na Rena Dharka a na Syntety, které spatřil pouze Dhark.

Neviděl v tom nic nenormálního. Kapkovité bytosti, které mohly stejně dobře žít v jedovaté atmosféře jako ve vakuu kosmu — proč by nemohly být schopny zviditelnit se jenom pro jednu osobu?

Na konci chodby svítilo červené světlo.

Generál Martell měl poradu štábu.

A bez jediného lékaře, pomyslel si Sarano, tak to si musí jednou provždy odvyknout.

Pevně vykročil ke generálovým dveřím.

Ren Dhark letěl ve svém Blesku do noci. O řízení se nemusel starat. Přepnul se na tajuplné myšlenkové řízení. Podsvětelný pohon — Sle — pracoval na deset procent výkonu. Intervalové pole kolem lodi bylo zapnuto, takže jednak loď chránilo a jednak jí umožňovalo pronikat i pevnými tělesy a látkami.

Dhark letěl zvolna a bezpečně ve výšce dvou set padesáti metrů.

Teď se právě řítí nad osvětlenou dálnicí směrem k jihu.

„Je prázdná...“ pravil pro sebe Dhark, když se na ni podíval přes infra. Ani auta, ani vznášedla...

„Ne...“ řekl a promnul si oči. Nevěřil tomu, co vidí.

Dálnici přetínalo hluboké údolí.

Ta dálnice se přece kdysi klenula přes něj. Nyní už ne!

Chyběl tu most!

Ren Dhark uvažoval. Byla dálnice prázdná proto, že tu scházelo to železobetonové překlenutí? Proč však byla dálnice osvětlena?

Neuměl si na tyto otázky odpovědět. Stejnou rychlostí letěl dál na jih. Zahnul doprava a dálnice mu zmizela z očí.

Po obou stranách jej provázely vrcholky a hřebeny Rocky Mountains.

Vědomí, že se nad územím Spojených států vznáší docela sám, na něm leželo jako těžké závaží.

Naklonil se k zaměřovači, který se ozval.

„Tvrdé záření?“ zeptal se překvapeně.

Přístroj mu odpověděl. Hodnoty narůstaly.

530 röntgenů!

O půl minuty později už 600 r.

Přikázal myšlenkovému řízení, aby loď nasměrovalo k prameni záření.

Sle přešel do zvýšeného výkonu.

Blesk se proměnil ve výtah a poskočil nahoru.

Horský hřeben, který měl přeletět, byl vysoký 4100 metrů.

Přístroj ukazoval 745 röntgenů.

Rychlost Blesku Mach 1.

1005 röntgenů. A hodnoty nezadržitelně stouply. Mach 2, rychlost lodi 001. Dhark pozorně sledoval obrazovku a jenom občas se podíval na

přístroje. Výška letu se držela na 4300 metrech...

Pak v dálce spatřil mohutný údolní kotel.

Dhark si marně vzpomínal, že by kdy o něčem takovém slyšel. Pokrčil rameny a zanechal vzpomínání.

Jeho Blesk se zastavil a začal klesat dolů do údolí.

„Kotel?“ šeptal Ren Dhark. „Nikdy!“

Obrazová projekce se řídila jeho myšlenkami. Ukázala mu, co si přál vidět.

A tak spatřil kotel o průměru patnácti kilometrů. Byl obklopen horskými hřebeny, tak ostrými, že to Dhark ještě neviděl.

„Roztavily se!“ zaúpěl překvapeně. „Hory se roztavily při termonukleární reakci a pak zase ztuhly!“

Jeho tvář vypadala jako maska. Na přístrojích odečítal 2750 röntgenů! Ale tím ještě nebylo maxima záření dosaženo.

Během posledních vteřin se Blesk prudce zastavil.

Hodnota záření přes 3000 r!

Dhark na dně kotle jemně přistál a vysunul šest přistávacích nohou tak, aby tělo lodi nebylo výše než 40 centimetrů nad povrchem.

Byl zcela klidný, když si nasazoval přilbu skafandru Tajemných. Letmo si vzpomněl, jak se mu na T-XXX smáli, když se v tomto skafandru před nimi objevil poprvé.

Pak ale strnul. Zdálo se mu, že spatřil trosky nějaké kosmické lodi.

Reflektory Blesku osvítily groteskní zbytky kovové konstrukce, zčásti pohlcené skalami.

Musel se k nim přiblížit!

Lod' se zvedla a nabrala kurs ke konstrukci.

Dhark si ji prohlížel.

Nebyla to ocel?

Pak sebou trhl. Najednou věděl, kde je.

Generál John Martell přece mluvil o základně T-XXX v Rocky Mountains! Tato základna T-XXX byla vybudována jako nejbližší únikové centrum poblíž World-City!

A tahle T-XXX už neexistovala!

Gianti ji proměnili v kráter o průměru patnácti kilometrů!

Ren Dhark ztěžka oddechoval. Jeho nenávisť vůči bytostem s dravčími hlavami potlačovala všechny ostatní city. Vtom si uvědomil nebezpečí, které hrozí i jemu. Vší silou potlačil narůstající hněv. Šlo sice o zločiny, ale dala se etika Giantů měřit s tou pozemskou? Znali Gianti vůbec pojmy jako zločin nebo úcta před cizím životem?

Budou mě mít za blázna, až jim o tom povím, pomyslel si Ren Dhark, ale jestli se lidé nenaučí rozumět mimozemským civilizacím, pak bude lidstvo štváno a loveno tak dlouho, až z něj nezůstane jeden jediný člověk.

Když jeho Blesk přelétal nad Montanou, Dhark si nebyl jist, kde přesně je. Pak se před ním vynořily Larramie Plains a v dálce miliónové město Rawlins.

Blesk stál ve vzduchu ve výšce 250 metrů. Zaměřovače běžely na plný výkon. Dharkovi bylo všelijak.

Ještě před rokem patřil Rawlins k nejdůležitějším střediskům severoamerického kontinentu. Jeho kosmodrom se mohl měřit s jakýmkoliv jiným. Dhark si vzpomínal, že odtud v lednu 2051 denně startovalo mezi 1200 a 1400 loděmi.

A teď že by ho Rawlins ještě ani nezaměřil?

„Nic...“ řekl si po chvíli sledování přístrojů. „V Rawlinsu je všechno mrtvé. I tady.“

Pomalů se předklonil. Odečítal z přístrojů z bezprostřední blízkosti. A zjistil minimální pozitivní hodnotu.

Méně než 0,000001!

„Copak tohle má znamenat?“ Od chvíle, co opustil T—XXX, vedl občas takovéto samomluvy. „0,000001...? ...hm?! Cizí energie, ale nikoliv ze zaměřovacího paprsku...“

Pak se chytil za hlavu.

„Tak rychle si člověk zvykne na techniku Tajemných, že zapomene, jak zaostalá je proti ní pozemská technika!“

Ne, nedokázal si vysvětlit původ zaměřené energie. A taky neměl moc času.

Pomalů se rozletěl směrem k Rawlinsu.

Všechna okna byla temná. Pouliční osvětlení nesvítilo. Na ulicích žádný provoz. Kosmodrom opuštěný. Vysoká věž připomínala zkamenělý prst, ukazující do nebe.

Bylo to čtyřicáté nebo padesáté město, které Dhark přeletěl. Ani na vteřinu neměl podezření, že by se dostal do nějakého zaměřovacího paprsku. Nad Rawlinsem tomu nebylo jinak. Opouštěl ho.

Ozval se přijímač krátkých vln. Volala ho T-XXX!

Ren Dhark neodpovídal. Nechtěl na sebe přivolávat pozornost Giantů.

Ale stejně se pořád v hloubi duše zabýval tím, odkud mohla ta minimální energetická hodnota vycházet.

Ze zkušeností s Gianty věděl, že pracují s podstatně větším množstvím energie. Takže oni to nebyli. Ale kdo ještě kromě nich byl na Zemi aktivní?

Na východě začínalo svítat. Dhark se cítil velmi napjatě. Něco tu nesesedělo!

Jak to, že dosud nebyl zaměřen?

Opět z přístrojů odečetl onu malou energetickou hodnotu.

Soustředil své myšlenky pouze na tento bod. Čekal, jak zareaguje myšlenkové řízení.

Uběhlo několik vteřin.

Přestože čekal na exaktní údaje, výsledek zaměření ho překvapil.

300 metrů za jeho Bleskem se nacházel neznámý objekt, který ho sledoval!

„Kulový robot...?“ šeptal Dhark a přivřel oči. „Nepravděpodobné! Ten by mě dávno napadl tlakovým paprskem!“

Ale pak zaslechl onu nehluchnou odpověď myšlenkového řízení.

Kapkovitá bytost!

„Tak proto...“ Víc Dhark neřekl. Zdálo se mu, že už ví, proč nebyl Gianty na své dlouhé cestě z Aljašky až sem zaměřen. Jeho Blesk 001 se nacházel v dokonalé energetické ochraně jednoho Synteta.

Ale pak se marně snažil získat na projekci obraz toho Synteta. Pocítil silnou nevoli, když mu jej obrazová projekce odmítala ukázat.

Že by ta kapkovitá bytost byla schopna zastavit činnost i báječné techniky Tajemných?

Když se ozval hlas myšlenkového řízení v Dharkově hlavě, bylo to jasné: Silné hypnotické záření blokuje můj chápací faktor!

Dhark hvízdal a opřel se.

Poprvé vůbec řeklo myšlenkové řízení něco o sobě.

Hypnotické síly mohly zablokovat jeho chápací faktor! Což mohlo znamenat, že myšlenkové řízení je biologickým elementem.

Dhark tuto domněnku však ihned zavrhl. POINT OF byla stejně jako Blesky stará tisíc let. Během tak dlouhé doby se rozloží každá buněčná hmota, i kdyby byla sterilně uzavřena.

Dhark se chytil za hlavu. Vzpomínky mu připomenuly mentcapy — malé tabletky nabité vědomostmi Tajemných, které byly také staré tisíc let, a přesto vydržely.

Co když myšlenkové řízení pracuje na stejném principu jako mentcapy?

Ren Dhark ztěžka oddechoval. Pokaždé, když se intenzívně zabýval technikou Tajemných, skončil u velkého otazníku.

Podíval se nahoru na obrazovku. Venku začínal den. Pod ním se rýsovaly poslední hřebeny Rocky Mountains. Doufal, že za hodinu bude nazpět.

Skřípal zuby, když si připomenul osud zotročeného lidstva, lidí, kteří nevěděli, co dělají.

„Nepředstavitelné...“ říkal si. „Jak nesnesitelná je taková opuštěnost!“

Jeho Blesk letěl nad širokou silnicí, sestávající z osmi jízdních pruhů. Nikde ani vůz, ani jedno vznášedlo.

„Prázdnno...!“ Stálo ho mnoho síly vzpomenout si, jak na takových silnicích bývalo živo. Ale teď tu nebylo nic, ani žádný vrak u krajnice, nic!

Slunce vyšlo. Začal den. 001 se blížil k nějakému městu. Ren neznal jeho jméno. Energetický zaměřovač se ozval.

Ve vzdálenosti deseti kilometrů od města spatřil Dhark první vznášedlo Giantů.

Prapodivný letoun se právě zvedal. Vypadal jako zmačkaná trubka s plošinami nahoře a dole. Těsně za ním startoval další.

Pomaleji, přikázal Dhark myšlenkovému řízení, chci se na to podívat...

Rychlost 001 rapidně klesala. Ren si toho nevšímal. Jeho důvěra v techniku Tajemných byla takřka neomezená. Takže se mohl nerušeně věnovat pozorování.

K těm dvěma lodím se nyní přiřadila třetí. Byla tlustší a delší než dvě první. Pohledem na přístroje se Dhark ujistil, že ho žádná nezaměřila, přestože byl tak blízko.

O pár vteřin si to trojice giantských lodí namířila směrem k jihu a za chvíli zmizela Dharkovi z očí.

Pomalu přelétal město. Obrazovou projekci měl zapnutou na maximum. Sledoval ulice jakoby ze třímetrové vzdálenosti. Otrásl jím, když na ulici spatřil malé děti. Nehrály si. Nedívaly se po sobě. Jeden druhého neviděl. Byly tupé, letargické... Najednou se ale rozeběhly a utíkaly po ulici na malé náměstíčko.

Blesk stál ve vzduchu. V Dharkových očích se odrážela hrůza. Teď už věděl, proč byly dálnice prázdné — proč všude chyběly mosty — proč továrny nepracovaly!

Na náměstí stála dvě vznášedla Giantů. Hlavní vstupy měla dokořán. Kolem nich byla hlava na hlavě — muži, ženy, děti!

Všichni nosili do lodí součásti strojů. Dřeli jako otroci, jako roboti, a

ani jeden z nich se neohlédl po Blesku.

Ren Dhark se rozhodl, že přistane. Chtěl se z bezprostřední blízkosti ujistit, co se to vlastně u těch lodí děje. Přistál a vyskočil z Blesku.

Neviděl ani jednoho Gianta. Nemohli tedy o jeho přiletu vědět. V každé ruce paprskomet se Dhark blížil k hoře šrotu.

Zapotácel se, když v hromadě rezatých krámů viděl ty nejcennější technické přístroje a vybrakovaná stroje všeho druhu. Plastikové součástky ležely zvlášť. Nikdo si Dharka nevšímal. Ani ve chvíli, kdy vstoupil do jedné z giantských nákladních lodí.

Byla řízena automatikou. Řídicí centrum neměla. Malý pohonný agregát byl neprodyšně uzavřen.

Kolem slyšel Dhark oddechování otupělých lidí. Jejich oči byly prázdné. Malé děti nosily na svých slabých ručkách kovové kusy, které na ně byly příliš těžké.

Jeden otrocký nosič následoval druhého.

Kov! Všude, kam se Dhark podíval, všude kovový materiál!

Pochopil, oč tu šlo. Stával se svědkem toho, jak byla planeta okrádána o veškeré zásoby kovů.

Gianti, příšery s dravčími hlavami, plundrovali v galaktických rozměrech!

„Dítě...!“ vykřikl Dhark, když příliš pozdě spatřil, jak se jedna z kovových hor začíná kácet.

Nikdo nepřiskočil na pomoc, aby dítě zachránil. Nikdo se na Dharka nepodíval, když zoufale vykřikl.

Osud se vůči tomu malému chlapci zachoval milostivě.

Chlapec byl na místě mrtev.

A pak se stala nepochopitelná věc.

Mrtvý člověk není kusem šrotu. Mrtvé dítě nemělo pod těmi kovovými kusy co pohledávat. Gianti zřejmě nařídili, že do lodi smějí být uloženy výhradně kovové kusy a otupělí, zhlouplí lidé jednali podle toho.

Ren Dhark utíkal ke svému Blesku.

Nemohl se na to dívat.

„Gianti...!“ křikl nenávisťně, když se Blesk zvedl ze země. „Hajzlové!“ Pěsti mu zbělely. „My to musíme dokázat! Musíme... a pak, pak se za vámi budeme štvát tak dlouho, až nebudete moci způsobit už nikdy žádné neštěstí!“

Bylo mu jasné, že stojí před největším úkolem, jaký si kdy nějaký člověk předsevzal, ale byl také přesvědčen, že je schopen jej splnit.

Přeletěl nějakou řeku. I tady chyběly mosty. Vypadalo to, že Gianti

jsou ve své chamtivosti po kovech nenasytí. Když viděl, jakým způsobem už Gianti Zemi vybrakovali, zoufale kroutil hlavou.

Pak spatřil zbytky továrny Uckerwell Company. Ze strojového komplexu na 156 čtverečních kilometrech bylo vše kovové demontováno.

Ani stopa po lidech. Mezi ruinami nic nežilo. Celá země vypadala, že umírá. Už druhý rok nebyla sklizena pole.

Ren Dhark pochopil, co to znamená. Během uplynulé zimy musely milióny lidí zemřít hlady!

Gianti systematicky vyhlazovali lidstvo! A to za užití jen směšně malého množství vynaložené energie!

Pořád neuměl pochopit, že by měl být jediným svobodným člověkem na Zemi.

„A já chci tohle všechno změnit?“ ptal se a pozoroval na obrazovce další řadu nákladních lodí Giantů.

Pak se vzhled krajiny změnil. Země byla poseta hlubokými krátery. Ztuhlé řeky skla, kam se podíval. Deformovaný plastikobeton, roztrhaný mohutnými detonacemi.

Tak tohle kdysi býval Cent Field.

Obraz zpustošení.

Kdysi největší kosmodrom Země.

A opět se ozval energetický zaměřovač. Ren Dhark se blížil ke kráteru o průměru tentokrát dvaceti kilometrů. Odtud opět vycházelo silné záření.

Oči Rena Dharka se rozšířily. Utkvěl pohledem na jednom z přístrojů. Syntet ho opustil! Zřejmě využil příležitost, aby se na tomto místě zásobil energií! Myšlenky se Dharkovi honily v hlavě. Teď postrádal Syntetovu energetickou ochranu.

Ve stejnou chvíli byl jeho Blesk zasažen tlakovým paprskem. Vyrovnávač přetížení Blesku zařval. Pohon Sle pracoval na maximální výkon. Ren Dhark nebyl schopen tak rychlé dění sledovat. Paprsek tlaku jej katapultoval do výšky. Za svůj život mohl poděkovat jen vyrovnávací přetížení, jenž vydržel titánskou sílu paprsku.

Jak dlouho ještě? ptal se Dhark.

Nebe nad ním rychle potemnělo. Ranní slunce měnilo svoji tvář a intenzívně zářilo.

Dhark před jeho jasem přivřel oči.

Tak mě zase dostali, pomyslel si, ale ani na chvíli nepomyslel, že by se měl vzdát.

Ještě žil, a dokud v něm byl život, chtěl proti Giantům bojovat — ve jménu Země a lidstva.

Doktor Juan Sarano ani na okamžik neznejistěl, když pocítil chlad, s jakým ho generál John Martell a jeho štáb přivítali.

„Copak vám neřekli, že tato porada nesmí být rušena, Sarano?“ zeptal se Martell.

„Jistě, generále!“ opáčil Sarano ostře. „Jistěže se pokoušeli mě venku zadržet, ale já jsem se nedal.“

Rozhlédl se s klidem, který zaimponoval i generálovi.

„Generále...!“ řekl Sarano a získal si významnou pauzou klid. „Konstatuji, že jste na poradu štábu nepozval žádného lékaře. Je vám jasné, že jste tím vůči posádce jednal nezodpovědně?“

Na tvářích několika důstojníků se objevil opovržlivý úsměv, který však zmizel, když promluvil generál.

„Vyjádřete se jasněji, doktore!“

Juan Sarano se rozpovídal o výbuších šílenství, které se poslední dny často objevovaly. Hovořil o beznaději v posádce a o neúspěších svých kolegů.

„Je obecně známo, že jsme ničeho nedocílili. Tato skutečnost v žádném případě nepůsobí nějakým povzbuzujícím dojmem. Nebezpečí, že nás Gianti objeví, nadále trvá. O tom, kde se právě nachází Ren Dhark, vládnou nejružnější dohady...“

„Ale doktore, přestaňte o něm už!“ křikl kdosi.

„Ani náhodou, pánové! Ren Dhark je klíčová osoba. Už jen proto, že vlastní Blesk. A ještě více proto, že tento mladý muž má vlastnosti, které...“

„K věci, doktore!“ přerušil ho generál. „Vysvětlete, proč se chovám nezodpovědně vůči posádce, když jednám sám se svými důstojníky!“

Juan Sarano si je jednoho po druhém prohlédl.

„Generále, nevidím tu ani jednoho lékaře. A lékař je momentálně na základně důležitější osobou než generál...“

„Myslím, že nepatří mezi vaše pracovní povinnosti vyslovovat soudy ohledně mé osoby!“ zahřímal generál.

„Ale ano!“ nenechal se Sarano zastrašit. „Nechcete pochopit, že základnou obchází strach! Poté, co posádka spatřila ty letargické lidi, plíží se strach všude, kam se podíváte. Každý se třese hrůzou, že by z něj měla být taková troska, jako jsou lidé ovlivnění Gianty! Každý má strach!“

„Malujete čerta na zeď!“ zabručel generál Martell.

„Zatím jen slabě, generále!“ namítal Sarano. „Služební plány musejí být okamžitě zkoordinovány s prací lékařských týmů. Pozorování okolí T-XXX je nyní stejně důležité jako pozorování posádky. O každé neobvyklé akci každého jednotlivce musí být lékaři ihned informováni. Když na tohle nebude služební plán brát ohled, hrozí nám nebezpečí, že T-XXX zanikne útokem zevnitř!“

„Revolta?“ zeptal se generál a samolibě se na doktora zašklebil.

„Existují horší jevy než revolty! Šílející lidé, generále! Šílencům je jedno, jak nebezpečnou zbraň vezmou do ruky. A jedni šílenci mohou nakazit druhé. Poslední dny jsme měli příliš mnoho takových případů... příliš mnoho případů vyvolaných stejnou příčinou.

Obchází tu strach. Důvěra k vám a ke štábu je den ode dne menší. Lidé se domnívají, že je T—XXX ztracena a s ní i oni sami. Odlet Rena Dharka vyvolal záplavu divokých dohadů. Všemmu tomu se musíme postavit — my společně s vámi!

Generále, ještě není pozdě! Nebezpečí může být ještě zažehnáno. Moc času ale už nezbývá!“

Až na několik zaklapnutí relé nastalo v místnosti ticho. Obrazovky zůstávaly temné. Poplachová signalizace mlčela. Klimatizace tiše šuměla.

Generál konečně vzhlédl.

„Vylíčil jste situaci na základně příliš přehnaně, doktore! Zapomínáte, že se posádka skládá z vybraných jedinců...“

„Z vojáků bez žen! Mladých vojáků, generále!“ namítal Sarano ostře a zklamaně, že se setkává s takovou tupostí. „Chcete snad tuto vysoce explozivní situaci přehlížet... ještě ke všemu?“

Generál Martell se zvedl a pravil: „Poradím se o vašich argumentech se štábem, doktore. Dáme vám vědět...“

„Kdy, generále?“

Generálova tvář zkameněla.

„Sarano, zdá se, že jste zapomněl, že vám nenáleží rozkazovat generálům!“

Juan Sarano se na něj podíval beze strachu.

„Proste Boha, aby posádce T-XXX nikdy nemuseli velet lékaři. A abyste věděl, co si o tom všem myslím, musím vám říct tohle:

Kdyby ve World-City ještě existovala nějaká vláda, okamžitě bych jako lékař požadoval vaše odstoupení, generále!

Na výsledek vašeho jednání čekám v mé soukromé kanceláři. Poroučím se, pánové!“

Sotva za doktorem Saranem zapadly těžké dveře, snesla se na

generálovu hlavu sprška rozhořčených hlasů, požadujících, aby byl doktor Sarano okamžitě zbaven veškerých svých pravomocí:

„...koneckonců taky patří k posádce základny!“

John Martell mlčel. Přemýšlel. Saranovy vášnivé argumenty jej zasáhly podstatně silněji, než na sobě dal znát.

Juan Sarano měl pravdu!

Situace na T-XXX se vinou tolika případů šílenství nebezpečně vyhrotila.

Důstojníci mu stále ještě domlouvali, když vstal a vykročil, aby opustil místnost. Vyběhl na chodbu a spěchal k výtahu.

Vyjel nahoru. Vystoupil. Pak zůstal na chodbě před jedněmi z mnoha dveří. Chvilku váhal, ale pak stiskl kliku a bez klepání vstoupil.

Juan Sarano se k němu obrátil.

„No ano,“ usmál se. „Věděl jsem, že přijdete. Tam... to je vaše sklenka. Myslím, že jsme si oba zasloužili pořádný drink.“

„Vy jeden diplomate s kladivem v ruce!“ zamručel generál Martell, ale znělo to kousavěji, než jak to mínil. Pak se posadil, sáhl po sklence a naráz ji do sebe obrátil.

Naproti seděl doktor Sarano. Usmíval se. Byl s výsledkem své soukromé akce spokojen. Věděl, že T-XXX to největší nebezpečí už brzy nebude muset hrozit.

Nový rozhovor s generálem Martellem mohl začít.

Hodnoty výškoměru Blesku 001 se rychle střídaly.

2000 kilometrů! Za pár vteřin to bylo už 3000 kilometrů! Země se jako padající kámen řítila do propadliště vesmíru.

4000 kilometrů nad povrchem Země!

Dhark se zoufale snažil proniknout do zablokovaného myšlenkového řízení, aby stroj ovládl ručně.

4500 kilometrů!

Interval kolem jeho lodě byl stále ještě zapnut. Zátěž nepřekračovala deset procent. Ale to Dharkovi nebylo nic platné. Podsvětelný pohon ho z oblasti tlakového paprsku nedostával, přestože pracoval na 200 procent.

Pak zabručel nějaký stroj Blesku a Dhark najednou jako by špatně viděl. Kontury se mu před očima rozplývaly.

Podíval se na obrazovku. Zjištění, že už netrčí ve vlivu tlakového

paprsku, ho překvapilo.

Pod ním se vznášela Země. Viděl část Asie a celou Austrálii.

Myšlenkové řízení na zlomek vteřiny přepnulo z podsvětelného Sle na nadsvětelný pohon hvězdného sání a vytrhlo tak loď z tlakového paprsku.

Ren Dhark zpracovával tento nový poznatek. Podle toho tedy existovala možnost, jak se dostat z vlivu tlakového paprsku. Blesk 001 směřoval zpět na Zemi.

Žádný zaměřovač se nehlásil. Ani distanční, ani hmotový, ani energetický.

Země byla mrtvá!

Podívoval se, že Gianti na Zemi nevybudovali žádnou hustší zaměřovací síť. A ještě záhadnější mu bylo, jak před několika dny zaměřili čtyři Blesky, které v ostrém tempu unikaly před giantskou lodí do Pacifiku.

V jeho Blesku se nyní ozval prostorový zaměřovač. Nedaleko něj skočily do prostoru čtyři obří giantské lodě.

Ted' by Dhark na svůj život nevsadil ani galax. Ale pak ubíhala vteřina za vteřinou a giantské lodi si Blesku vůbec nevšímalý, přestože ho určitě musely zaměřit.

Podíval se na přístroje a pak se chytil za hlavu!

To, co zjistil, vypadalo příliš neuvěřitelně!!

Odečítal hodnoty Blesku z přístrojů a nevěřil svým očím!

Kdesi v lodi bylo skryto myšlenkové řízení. Toto zařízení bylo nejenom schopno samo řídit loď, ale i logicky uvažovat a dokonce se učit!

Objevilo způsob, jakým uniknout z tlakového paprsku. Takže ted', při přeletu nad severoamerickým kontinentem, na sebe vzalo dokonce emisní obraz gigantické giantské lodi, a proto ji nepřátelské lodě měly nyní za jednu ze svých!

Bleskem opět proletěl giantský zaměřovací paprsek. A zase se nic nestalo. Čtyři velké lodi se pomalu vzdalovaly.

Dhark spokojeně přikývl, ačkoliv si tento jev nedokázal vysvětlit. Byl to jakýsi druh energetického maskování. Takže nyní už nebyl závislý na nespolehlivé ochraně Syntetů.

Když přelétal pobřeží Severní Ameriky, poopravil si názor na zaměřovací síť Giantů. Tady ho ze všech stran dostihly zaměřovací paprsky a po krátké kontrole ho zase pustily. Podle krátké kontrolní doby Dhark zjistil, že Gianti mají přesné energetické zaměřovače. Což se ovšem nedalo říct o jejich optických zaměřovačích. Buď byly příliš slabé, nebo je Gianti neměli vůbec.

Blížil se Otero Basinu, svému cíli. Tady ležel Cent Field a Alamo

Gordo. Alamo Gordo patřilo ještě před rokem k nejvýznamnějším výzkumným centrům Země.

Přistál mezi stromy nějakého parku. Vystoupil. Ucítil vůni květů, spatřil poletující motýly a slyšel bzučení much. Kolem dokola jinak vládlo uklidňující ticho.

Smrtné ticho!

Odnikud se nikdo neozýval. Nikde ani živáčka! Jenom v dáli se od země odlepily dvě giantské lodi a vyrazily do modrého nebe. Prolomení hranice zvuku bylo jejich posledním znamením. Pak nastalo ticho jako předtím.

Dhark pomalu kráčel k astrofyzikálnímu traktu. Zhruba před rokem tudy šel naposledy — tehdy, krátce před startem Galaxy, aby si se svým přítelem Monty Bellem ještě promluvil o astrofyzikálních problémech.

Tenkrát ho nikdy nezdržoval, ani dnes ne. Znovu měl pocit, že je na Zemi jenom hrstka Giantů, pokud nepočítal posádky giantských lodí. Jak jisti si museli být svojí věcí!

U vchodu do astrofyzikálního oddělení už nebyla ani žádná senzorická zábrana.

Demontováno! Odvezeno!

Jeho kroky duněly chodbou. Došel k výtahu. Nepočítal s tím, že by ještě fungoval, ale fungoval. Vyjel v něm do osmého patra.

Kráčel k místnosti 849. Předposlední dveře vlevo.

Uhnul třem mužům ve špinavých montérkách, které kdysi byly bílé. Muži se dívali skrz něj. Jeho existenci nevnímali. Došli k výtahu, nastoupili a odjeli.

Jako na Plutu, řekl si Dhark a otrásl se.

Vnitřně se připravoval na setkání s Monty Bellem, ale když před ním konečně stál, místo holobradého mladíka tu byl najednou jakýsi stařec.

„Monty...“ řekl Dhark a položil obě ruce na přítelova ramena.

Snažil se Bella donutit, aby se mu podíval do očí. Dhark v sobě stále ještě nosil zbytky naděje, že by ho Monty Bell mohl poznat. Bellovy oči ho nevnímaly.

„Monty, ty mě nepoznáváš? Mě ...! Rena Dharka! Monty, to jsem já! Já, Ren...“

Muž s propadlými šedivými tvářemi jako by nic neslyšel. Ani se nesnažil setřást ze sebe Dharkovy ruce. Zůstal sedět tam, kde seděl, když Dhark přišel. Nyní se natáhl, aby nakrmil počítač daty.

„Monty...“ I poslední Dharkův pokus byl marný. Seděl před ním lidský robot.

Podíval se mu přes rameno, aby zjistil, jakou nesmyslnou práci Bell vykonává.

V dalším okamžiku se musel něčeho chytit!

Monty Bell vyhodnocoval poslední měření galaktických polí! Nebyl to idiot! I nadále to byl slavný astrofyzik Monty Bell!

„Monty, sakra, Monty!... Tak už se na mé konečně podívej!“

Nemělo žádný smysl na něj křičet.

Monty Bell zadával počítači data — údaje o nevysvětlitelných ztrátách napětí v galaktickém magnetickém poli, jehož kosmické záření nezadržitelně stoupalo a přitom se měnilo!

Ren Dhark se pokusil mu ty podklady sebrat.

Na rameno mu dopadla kostnatá ruka a odmrštila ho.

To byla Bellova jediná reakce. Výraz jeho očí zůstal nezměněn!

Dhark klesl do křesla.

Ještě jednou si zrekapituloval, co se na T-XXX dozvěděl o dobytí Země Gianty.

Vypadalo to, že ze svých zjištění učinil chybné závěry!

Gianti neudělali z lidí idioty! Každému nechali jeho nejvýraznější schopnosti — ale jenom to!

„Monty, jak to ti d'áblové provedli? Monty, podívej se na mě aspoň jednou!“

Ale Bell nereagoval.

Teprve když zaslechl charakteristické klapnutí počítače, natáhl se pro vyjíždějící fólii s údaji.

„Bože můj, jak to jenom ti Gianti provedli!“ řekl si Dhark pro sebe.

Podíval se na Montyho Bella. Viděl lidský automat, který veškeré své schopnosti jako astrofyzik nasazoval v zájmu Giantů. Nedělal nic jiného než pouze svoji práci a přitom ztratil pud sebezáchovy!

Už se chystal přítele opustit, protože se na něj nemohl déle dívat, když ho zarazila práce, kterou Bell vykonával.

Proč se tady Gianti zajímali o změny galaktického magnetického pole? Proč nerozebrali také celé astrofyzikální oddělení jako všechno ostatní kolem? Byly změny magnetického pole Mléčné dráhy tak velmi důležité, aby se Gianti domnívali, že se bez pomoci pozemšťanů neobejdou?

Ren Dhark si vzpomněl na sibylicky vyznívající proroctví Syntetů ve chvíli, kdy opouštěli planetu Metan.

Monty Bell by mu možná mohl prozradit něco víc, kdyby byl schopen se normálně bavit.

„Smím ...?“ zeptal se Dhark, když Montymu sahal do podpaží pro

fólii.

Ale s ranou přestí přece jen nepočítal.

Hlava mu poskočila. Z prasklých rtů tekla krev. Ústa ho bolela. Ale nejhorší ze všeho byl ten příšerně tupý kukuč Montyho Bella — pohled blázna!

Ren Dhark se otočil a šel.

Na chodbě potkával jenom lidi. Svě zbraně nemusel ani použít. Nikdo se na nikoho nepodíval. Dva s ním dokonce sdíleli cestu výtahem dolů.

Když vyšli ven do krásného květnového počasí, nikdo nezašpásoval na téma jara, nepadlo ani slovo. Oba otupělí muži kráčeli stejnou rychlostí jako stroje.

„Nepochopitelné...“, zamumlal Dhark. Pak se také dal na cestu. Jak kráčet parkem mezi stromy směrem k encefalonovému oddělení, nevšiml si Gianta, který si v povzdálí prohledával kapsy a hledal nějakou zbraň. Když nenašel, otočil se a zmizel mezi dvěma podlouhlými budovami.

Encefalonové oddělení bylo pusté a prázdné — vyplundrované a bez lidí. Ren Dhark ani nic jiného nečekal. A už ho to ani nezklamalo.

Vystoupil po schodech nahoru do malé laboratoře. Byl tu kdysi před dvěma lety a v prvních třech patrech se docela dobře vyznal. Co bylo nad nimi, to netušil. Nepotkával nikoho.

Gianti zřejmě dobře věděli, oč v tomto oddělení šlo.

Překvapen svými vlastními závěry se zarazil. „Jak to, že se to Gianti dozvěděli? Copak umějí číst naše myšlenky?“

Ale pak toto podezření opět zavrhl. Vzpomněl si, jakou práci si s ním Gianti chtěli dát na operačním sále na Plutu. Zvolna se rozhlížel. Kam se podíval, všude prázdné, vykradeno, vybráno, vyplundrováno. Nemělo smysl tu setrvávat déle. Otočil se a strnul.

Octl se tváří v tvář dvěma obrům s dravčími hlavami.

Na konci schodiště stáli dva Gianti!

Byli beze zbraní, ale ten vpravo držel v ruce nějaký malý přístroj. Ren Dhark si toho nevšímal. Viděl zákeřné blesky v jejich očích. Pak se obraz rozmazal. Přepadly ho prudké bolesti hlavy.

Ozáření, signalizovaly mu smysly. To, co viděl na T-XXX v mnoha filmech, nyní prožíval na vlastní kůži.

Gianti z něj také chtěli udělat idiota, lidského robota!

Bolestí zavřel oči, ale tím se nezmírnila.

Musím... musím, uvažoval. Dál se však nedostal. Zkonstatoval, že je mu všechno jedno. Hrozivý osud ho nezajímal.

Gianti...?

Obři...?

Kdo...?

Zešíroka otevřel oči a nic nevěděl. Díval se skrz ty dva Gianty a nevěděl, že jsou to invazoři. Prudká bolest hlavy ustoupila. Jeho lhostejnost rostla. Schopnost myslet stále více ustupovala. Povolil ruce. Klesly dolů. Pravačkou se dotkl pozdřa s amfijským paprskometem, s tím, který našel na Deluge a od něhož už neexistoval další exemplář.

Bolesti hlavy...

Dotek v něm cosi probudil. Na vteřinu se mu vrátila schopnost přemýšlet. Bleskurychle mu v duchu vyvstaly obrazy.

Letargičtí lidé.

Smrtelně raněné dítě, o které se nikdo nestará...

Gianti...

Na vteřinu věděl, co na něj čeká.

Zpracovávali ho, měnili ho. Dělali to pomocí toho malého přístroje, který měl Giant v rukou. Henryho hodnoty v Dharkově hlavě rychle narůstaly. Vznikaly tak nebezpečné samoindukce, které z něj měly učinit poslušného blázna.

Kdyby už tak přestala ta strašná bolest hlavy!

Zasténal. Ale pravačka mu stále ještě ležela na pozdře s paprskometem, který ničil pouze anorganické materiály.

Musím střílet! Musím střílet!

A pak další myšlenka, nepředstavitelná věc: od počátku ozařování máš maximálně 32 vteřin! Potom z tebe bude idiot...

Filmy v archívu T-XXX to jasně prokázaly!

Vytrhl paprskomet. Ne příliš rychle, ale přece jen rychleji, než mohl Giant svůj přístroj přepnout na jinou funkci.

Ren Dhark toho moc neviděl. Bolest hlavy mu toho moc nedovolila. Paprsek ze zbraně vyšel!

Ruce Gianta stojícího vpravo byly najednou prázdné. Sypal se mu z nich prach. Dhark trefil do černého. Na této chodbě už neexistoval žádný přístroj, který by z něho mohl udělat letargickou, poslušnou bytost.

Paprsek vycházel bez přestávky, tak jak Dhark držel spoušť.

Bolesti hlavy zmizely. Opět jasně viděl. Ale přesto byl ještě poněkud omámeny. Nereagoval zdaleka tak rychle jako obvykle.

Syčení hada...?

Přicházelo z konce chodby, odtamtud, kde stáli oba Gianti — pod plnou palbou!

Ale tento druh paprsků přece působil jenom na anorganické materiály!

Hadí syčení se už nedalo vydržet. Dharkovi připadalo, že jsou kolem něj samé zmije. Všude kolem. Neznělo to tak?

Cosí zamlžovalo jeho jindy jasné a přesně fungující smysly.

Záření Giantů zanechalo doznívající následky. Překvapeně na sobě pozoroval, jak ho opouští jakési ochrnutí.

Ochrnutí...?

Konečně přestal střílet. Měl za to, že energetický paprsek Gianty zasahoval dlouhé minuty, ale šlo jen o pár vteřin.

Syčení začínalo být nesnesitelné. Nyní přicházelo už jen z konce chodby. Halucinace přestaly.

Ale pak Dhark nevěřil vlastním očím.

Gianti se kroutili a nebyli schopni udělat krok. Jeden se křečovitě držel zábradlí, druhý se opíral o stěnu. Bez ustání syčeli.

Dhark si znovu promnul oči.

Copak se zbláznil?

Gianti se zmenšovali! Scvrkávali se! Proces zmenšování probíhal ve všech třech dimenzích a stejně rychle.

To přece není pravda, pomyslel si Dhark, na chvíli přepaden nedefinovatelnými pochybnostmi. Podíval se na svůj paprskomet.

Měl ho zapnutý na vějířovitou střelbu s velkým rozptylem!

Takže se během střelby nacházeli oba Gianti v dosahu paprsku!

Ale tahle zbraň působila pouze na anorganické materiály!

Hadí syčení ztrácelo na intenzitě.

Gianti se ještě stále zmenšovali. Už to nebyli obři, měřili do výšky maximálně metr padesát!

Ren Dhark reagoval instinktivně. On, nepřítel násilí, tasil paralyzátor a oba Gianty zasáhl. Spadli na zem, ale zmenšovací proces se tím nezastavil.

Dharka napadlo, že se takhle malí oba vejdou na jednu sedačku Blesku.

Skočil k nim, popadl prvního a připadlo mu, že zvedá panenku. Pak si hodil přes rameno i druhého. Neznamenalí téměř žádnou zátěž.

Bez problémů je naložil a odstartoval.

Opustil Zemi a přidal Blesku na rychlosti. Ze všeho nejdřív se se svými zajatci chtěl zastavit na Měsíci, aby tam ve skrytu počkal na reakci Giantů.

Přece se dorozumívali telepaticky, nebo ne? Museli už objevit ztrátu dvou svých druhů!

Jistota je jistota.

Cestou se k němu přidal ztracený Syntet.

Frekvenci hyperpřijímače měl nastavenou na T-XXX. Svět najednou vypadal mnohem líp.

Vtom se frekvence změnila.

„Co to je...?“ vyrazil ze sebe Dhark. A pak zaslechl vysílání, které automat přijal. Ale nebylo mu rozumět. Všechno bylo překryto nesnesitelným, silným hadím syčením.

Z velké spojovací centrály na Cattanu unikaly informace. Někdo žvanil a způsobil tím mezi osadníky vznik ošklivé fámy. Nic naplat, že v televizi tuto fámu opakovaně vyvraceli.

Obličej Bernda Eylerse se stáhl do grimasy, když už dnes počtvrté zaslechl dunivý spíkrův hlas:

„Městská rada ještě jednou prohlašuje, že se POINT OF v solární oblasti neztratila. Ren Dhark, zdržující se na Zemi, je i nadále ve spojení s prstencovitou lodí. Protože musíme udržovat spojový klid, nemůžeme se jim ozvat sami, ale slyšíme jejich hovory na hyperfrekvenci.“

„Žvanile!“ bručel Bernd Eyler rozzlobeně. „To ti nikdo neuvěří. Proč nemá Etzel dost odvahy, aby lidem nalil čistého vína...?“

V tu chvíli ho videofonem volal sám Marc Etzel, zastupující guvernér, jenž od startu POINT OF již několikrát plně osvědčil neschopnost zastávat svůj úřad. Avšak principy demokracie nepovolovaly zbavit Etzela jednoduše funkce.

Na obrazovce se objevila Etzelova tvář s obvyklým žoviálním úsměvem. Ještě v duchu zpracovával svůj neúspěch z noční porady, kdy navrhoval, aby nespokojenci z Cattanu byli přemístěni na jiné kontinenty Hope. Když spatřil úžas v očích členů rady, snažil se zachránit konstatováním, že měl na mysli kontinenty 14, 17 a 18, jež jsou díky svému bohatství plodů přírody určeny k dalšímu osídlení.

Ale stejně se neubráníl výrazům nespokojenosti a nesouhlasu druhu: „Jednoho Rocca bylo dost!“

I Eyler myslel na noční hádku a Etzel na ni také nezapomněl:

„Milý Eylersi,“ začal Etzel podbízivě. „Nebudeme se přece pořád

mračit kvůli jednomu incidentu. Teď jsou na pořadu dne další věci. Vy zodpovídáte za bezpečnost ve městě. Jistě jste už zaslechl něco o fámách, které kolují...”

„Fámy?“ přerušil ho ostře Eylers. „Omyl! To, co si lidé ve městě povídají, je pravda. POINT OF se už dlouho neohlásila...”

„Ale vždyť to nebylo oficiálně vyhlášeno, Eylersi! Skutečnost záměrně potlačujeme...”

Eylers ho už nepřerušoval. Poslouchal, co mu chce.

„Takže, Eylersi? Není to úkol pro váš resort?“ zeptal se Etzel, tentokrát ale už bez žoviálního úsměvu.

„Ne, Etzeli!“ odvětil pevně. „Na tenhle případ nenasadím ani jednoho muže. Bezpečnost Cattanu nebo Hope není ohrožena jenom proto, že nějaký úředník vyžvanil to vaše tajemství. A ztráta POINT OF také ještě neznamená žádné ohrožení...”

„Ta loď je však naší jedinou nadějí,“ křikl Etzel. „S našimi směšnými výzkumnými loděmi se daleko nedostaneme.“

Pohled mu těkal a koutky úst se trásly.

Ten chlap má strach, pomyslel si Eylers s odporem. Ale do tváře mu to neřekl.

„Ale jděte... zas tak směšné nejsou. Jak říkám, v tomto případě nehnu prstem. Měl byste se spíš zajímat o to, jak svých 50 000 občanů nakrmíte, pane.“

Marc Etzel se zašklebil.

„Milý Eylersi,“ začal zase tím kluzkým tónem. „Vzhledem k tomu, že nejste ochoten splnit můj příkaz, navrhnu Velkému výboru, aby vás pověřil přivést do Cattanu žádané potraviny. Zdá se, že v rámci svých povinností nejste zcela vytížen. Děkuji.“

Obrazovka zešedla. Bernd Eylers si špičkou ukazováčku přejel přes nos. V jednom Etzel pravdu měl. Eylers skutečně nebyl vytížen. Situace na Cattanu se poslední dobou konsolidovala.

„Jak jen se jmenoval ten prospektor,“ ptal se sám sebe. „Ten, co se jako první setkal s Nogky?“

Chtěl se videofonem zeptat úřadů, ale vtom jeho přístroj přijal hovor.

Chris Shanton.

„Eylersi, ta základna T-XXX už hodiny ani nepípla. Myslím, že na Zemi Rena Dharka odepsali...”

„Dojmy nejsou pojmy, Shantone!“ odporoval Eylers, jenž prostě nemínil připustit, že byl Ren Dhark měl přijít o život.

„Ano, dojmy,“ odvětil šéftechnik energie na Cattanu, „ale když člověk

pomyslí, že na Zemi existuje už jen ta T—XXX...”

„Taky jen dojmy, Shantone!“ přerušil ho Bernd Eylers energicky. Shanton zavrtěl hlavou. Muž, který byl jindy samý vtip, se nyní tvářil vážně.

„Eylersi, tady několik mužů riskovalo krk...”

„Kde?”

„Na vysílací stanici...”

„Panebože!“ zasténal Eylers v předtuše, že ví, co mu Shanton sdělí.

„A T-XXX odpovéděla, Eylersi! Jistý generál, jmenuje se John Martell, už Dharka odesal!”

Eylers ani neměl chuť zjišťovat, kdo nařízený spojový klid porušil. Mnohem horší než tento přestupek byla zpráva ze Země.

„Shantone, prosím o znění zprávy.”

Skládala se ze čtyř vět. Předposlední věta byla Eylersovi nejasná.

Lze se s jistotou domnívat, že Ren Dhark podlehl ovlivnění Giantů.

„Shantone, rozumíte té větě?” zeptal se se zřetelným vzrušením v hlase.

„Pod tím lze chápat spoustu věcí: vymývání mozku, ovlivnění neznámými toxiny, elektrošoky, sugestivní ovlivnění. Vyberte si podle libosti...”

Ani Chris Shanton už nedoufal, že Rena Dharka ještě někdy spatří. Ale že by přišli i o POINT OF?

„Shantone, ta záležitost mě osobně velmi zajímá...”

„Domníváte se, že jsem čekal něco jiného?” namítl dvoumetrákový muž.

„Volali jste na T-XXX po hyperfrekvenci?”

„Myslíte... zda naše volání mohla zachytit POINT OF? Musela ho zachytit, ale stejně neodpovéděla.”

„Zatraceně!“ pravil Bernd Eylers podmračeně.

„To jsme si taky říkali, ale nebylo to nic platný, zatracená práce...”

* * *

Na lékařském oddělení T-XXX, která se nacházela ve 20. patře základny, se ještě před rokem mohli chlubit, že jsou nejlépe zařízenou klinikou světa. To se netýkalo jenom vybavení materiálem a léky, nýbrž i personálu.

A přesto byli bezradní vůči psychózám hraničícím se šílenstvím, které

se nyní stále silněji objevovaly mezi posádkou. Psychózy zasahovaly i lékařský personál. Koneckonců i doktoři byli jenom lidé a měli venku své rodiny a každý věděl, co se venku s lidmi stalo.

Doktor Juan Sarano se musel nejdřív pohádat se samotným generálem Martellem, aby na stanici T-XXX zavládl opět poněkud svěžejší duch.

Kráčel právě po chodbě kolem infekčního oddělení, když zaslechl hlášení z reproduktoru.

Kolegu Sarana prosím na oddělení Enco!

Hlášení se opakovalo tak dlouho, dokud se doktor neohlásil nejbližším videofonem.

Když vstoupil na encefalonové oddělení, spatřil nejprve záda kolegů, kteří se nad něčím skláněli. Slyšel jejich tiché dohadování, ale nerozuměl jim.

„S dovolením...“ řekl, když zjistil, že si ho nikdo nevšímá. Muž, který se před ním bleskurychle vztyčil, byl doktor Alain Beupal, expert na mozkové vlny.

Blondatý, štíhlý muž, kterého bylo možno označit za sportovce, udělal místo. A Sarano spatřil to, co očekával, že uvidí.

Na plastickém stole ležel jeden z otupělých lidí.

Sarano byl překvapen. Výraz *otupělý* už nebyl na místě. Vyhublý muž se na něj díval jasnýma očima. Sledoval dění kolem. Muž vypadal, že chápe, kde se nachází.

„Ale...?“

„Takže,“ pravil Nikolaj Karuga, hubený šedovlasý spojař. „Tohle je výsledek našich prvních pokusů. Ochrnutí svalů tváře. Zcela nevysvětlitelné.“

Juan Sarano se na něj překvapeně zadíval. Tento mladík uměl vyvinout přístroje, které dokázaly sledovat i nejslabší frekvence mozkových vln. Na základě Dharkova doporučení spolu s lékaři vyvinul přístroj na usměrňování elektrických samoindukcí v mozku, které byly podle Dharka podstatou giantského ovlivňování lidí. A že by ochrnutí tváře bylo jediným výsledkem?

Karuga chtěl hovořit dál k věci, ale Sarano ho jemně odstrčil stranou a přistoupil k pacientovi.

„Jestli mi rozumíte, zavřete na chvíli nápadně oči! Slyšíte? Pokud rozumíte mým slovům, zavřete oči!“

Pohled vyhublého muže sklouzl stranou. Sarano se otočil k měřicím přístrojům. Kolegové vrtěli hlavami.

Mitku ukázal na měřič indukce.

„Jen se na to podívejte," řekl unaveně. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděl! Ani u úplných bláznů. Vypadá to, že ze všech důležitých center mozku zmizelo napětí..."

Sarano si prostudoval fólie se záznamy a pak tiše pravil: „Pánové, doufejme, že nedojde k naplnění mých obav. Mám totiž strach, že... že našeho pacienta zabijeme. Měli bychom těch pokusů nechat."

„Proč?" odporoval mu Beupal. „Já jsem pro, abychom zkusili úplně všechno. Musíme přece přijít na to, co Gianti s lidmi provádějí! Navrhuji udělat Aberwittenův test!"

Juan Sarano zrudl.

„Ne na T-XXX, dokud tu mám ještě nějaké slovo! Aberwittenův test, Beupale! Zbláznil jste se? Na živém člověku?"

„Copak on ještě žije?" zeptal se expert na mozkové vlny klidně. „To jste zapomněl, jaké hodnoty alfa má jeho mozek?"

„Co z toho odvozujete, kolego?" zeptal se Sarano s varovnou vyrovnaností.

„Já z toho usuzuji, že pacient je již duševně mrtev!"

„Jasně zformulovaný názor, kolego..." otočil se Sarano ke Karugovi. „Vložte do alfa zápisu ještě jednu fólii. Chci pokus zopakovat."

A znovu se sklonil nad vyhublého muže, jenž ho sledoval šedýma očima.

„Poslouchejte dobře," promluvil na něj Sarano. „Uděláme s vámi nyní trojitý pokus. Pokud jste rozuměl, co jsme tady dosud řekli, intenzívně myslíte na odpověď a v duchu si neustále opakuje anoanoanoanoano! Pak zvažte, jestli chcete, abychom na vás ten pokus provedli. Buď v duchu odpovězte krátce ano, nebo dvakrát dlouze ne.

A nyní k poslednímu pokusu: Dokážete se dorozumět s těmi sedmi svými kamarády, co tu jsou, aniž byste mluvil? Vaše odpověď budiž jednou ano, dvakrát ne... tak, až řeknu tři, začněte!"

V laboratoři nastalo mrtvolné ticho. I Alain Beupal pobledl. Znal Sarana, věděl, že nerad riskuje. A neúspěšný, navíc trapný pokus by ho mohl stát vědeckou pověst.

„Jedna... dva... tři!"

Uběhly vteřiny.

Pak se ozval Saranův hlas:

„A teď jednou ano nebo dvakrát ne."

A opět uběhlo několik vteřin. Pak Sarano znovu řekl:

„A ještě jednou buď jednou ano, nebo dvakrát ne!"

Pak položil ruku na pacientovu nahou hrud'. Díval se mu do očí a

svým pohledem ho uklidňoval, kývl hlavou a obrátil se od něj.

Nepotřeboval se dívat do zápisu alfa fólie.

Jeho pokus měl úspěch. Byl větší, než Sarano sám očekával.

„Podívejte se na to!“ pravil doktor Mitku nadšeně. „Tady ta vysoká alfahodnota, tři vteřiny beze změn, pak pokles téměř až na nulu! A tady, vaše poslední otázka, doktore: bez odpovědi! Víte, co to znamená?“

Juan Sarano odmítal spekulace. Zopakoval poslední pokus ještě jednou.

Výsledek?

Pacient o svých kamarádech nic nevěděl!

„Tak, kolego Beupale, chcete ještě stále provést Aberwittenův test?“

Bez odpovědi.

Sarano se pousmál. Kývl k Beupalovi a pravil:

„Nemáte chuť se mnou vyvinout řadu pokusů, jak našeho pacienta zcela uzdravit?“

Znovu položil na pacienta paži a konejšivě se mu podíval do očí. V duchu byl ale velmi bezradný. To, co Gianti s lidmi dělali, překračovalo meze fantazie.

Ren Dhark se nacházel za Měsícem a byl v dokonalé ochraně Synteta.

Měl by být spokojen, ale nebyl.

POINT OF nadále mlčela.

Co se to na Plutu stalo? Tato otázka mu ležela na srdci jako kámen.

Ale nevzdával se. Dokud měl alespoň svůj Blesk 001, měla Země naději.

Pokýval hlavou. Jak rychle přivykl dokonalé technice Tajemných! Sice ve svém stroji viděl naději, ale kdo mu poví, jak dlouho lodi vystačí energie a její zásoby? A vůbec — loď měla tolik tajemství, které mohly představovat rizikové faktory!

Směřoval k Plutu, ale nepomyslel ani na chvíli, že by ho Blesk měl zradit. Tato maličká loď pro dva pasažéry ho okouzlovala svou bezpečností a spolehlivostí už od samého začátku.

Pak sebou trhl. V blízkosti byl zaznamenán otřes prostoru. Hmotový zaměřovač začínal dodávat přesné údaje.

Vzdálenost osm astronomických jednotek, sedmnáct lodí, směr Země!

Jejich zaměřovače však díky Syntetově ochraně malý Blesk

nezaznamenaly. Velkou rychlostí se mu vzdalovaly. Na obrazové projekci se objevil Neptun. Slunce se stávalo stále menší hvězdou. Vesmír kolem připomínal hlubokou propast.

Infračervený obraz ukazoval planetu Pluto. Blesk razantně zpomalil. Vyrovnávač přetížení zařval, aby krátce nato zase ztichl. Blesk 001 přešel na oběžnou dráhu. Kurs byl jen slabě korigován. Rychlost klesala.

Když se přiblížil ledovému povrchu planety, napadlo Dharka, aby rozsvítil reflektory.

Věčnou noc prořízla ostrá světla.

Daleko před ním zazářila fialovomodrá skvrna!

„Tak přece...!“ Víc toho neřekl. Přes tvář mu přeletěl úsměv. POINT OF mu ještě nikdy nepřípadala tak krásná jako nyní, když se k ní blížil.

Zapnul UKV.

„POINT OF, ohlas se, prosím!“ zvolal třikrát za sebou.

Ale na frekvenci UKV bylo ticho. Nepřirozené ticho. Nebylo slyšet ani statiku.

„POINT OF, ohlas se! Tady Ren Dhark!“

Na UKV bylo absolutně ticho!

Porucha, napadlo Dharka. Že by se agregáty Tajemných přece jen mohly pokazit?

Podíval se ven. POINT OF vypadala jako čerstvě naleštěná.

Přelétl pohledem přístroje. Energetický zaměřovač oznamoval vý- skyt vysokých cizích hodnot!

Renova reakce byla bleskurychlá. Soustředěně vydal příkaz myšlenkovému řízení: *Připravit paprskometry!*

Neosobní hlas mu odpověděl: Žádná připravenost ke střelbě!

Ren Dhark poprvé zažíval, že palubní mozek lodi odmítal vykonat jeho příkaz!

Vytrhl paprskometry z obou pouzder, které měl po boku. Paralyzátor nastavil na vějířovitou střelbu. Nervy měl napjaté k prasknutí. Nedokázal si představit, co ho na POINT OF může čekat. A neměl ani vysvětlení pro vysokou energetickou hodnotu, kterou mu oznámily přístroje.

Blesk přilétal k prstencové lodi.

A opět se konal ten neuvěřitelně vyhlížející proces: Blesk jako kompaktní hmota pronikl pláštěm prstencové lodi, jako by žádný plášť neměla.

Ren Dhark držel v rukou zbraně.

Jeho loď přistála v depu. Vystoupil z ní. Jedním skokem se octl vedle 001, zbraně namířeny ke vchodu do depa.

Zůstával uzavřen. Dhark se otočil k oběma zmenšeným Giantům. Ještě leželi v omámení. Z jejich strany žádné nebezpečí nehrozilo.

Vtom se vpravo objevil nějaký stín. Jako by přišel odnikud. Byl stejně rychlý jako on.

A páčil z paprskometu Tajemných!

Generál Martell si nechal zavolat doktora Sarana. Lékaře to moc nepotěšilo. Výzva ho vyrušila od řady pokusů.

„Doufejme, že generál nezměnil názor,“ pravil Alain Beupal, když Sarano odcházel.

Generál John Martell jej přijal s vybranou laskavostí. Sarano ovšem ihned poznal, že není upřímná. I jeho neklid rostl. Oči ho prozrazovaly.

„Máte pravdu, Sarano. I já jsem nervózní. Před čtvrthodinou jsme přijali vysílání z Hope.“

„Co?“ vyhrkl překvapeně Sarano. „My máme konečně spojení s kolonisty? To je přece báječné...“

John Martell přikývl, ale nepřestával se tvářit nespokojeně a starostlivě. „Doufejme, že cena za přijetí této zprávy nebude příliš vysoká, můj milý. Hope zachytila Dharkovo volání POINT OF a prstencová loď nereagovala. A pak Hope volala Dharka. Zachytili jsme to.

A odpověděli jsme...“

„Co jsme odpověděli, generále?“

Generál učinil rukou gesto vyjadřující bezradnost. „Pravdu, doktore. Tak, jak sami případ Dhark vidíme. Vždyť jsme ho sami několikrát volali, když opustil T-XXX. Ale on se nehlásil. Neozvala se od něj ani hláska“

„A tohle jste sdělili Cattanu, generále?“ zeptal se Sarano vzrušeně.

„V situacích, jako je tato, mívá lež krátké nohy a nikomu nepomůže, příteli!“

Juan Sarano vyskočil a dlouhými kroky obcházel generálovu pracovnu. Když potřetí minul psací stůl, zastavil se.

„Lež? Vy znáte pravdu? Pravdu v případě Rena Dharka, generále? Vždyť jsme odkázáni jenom na dohady!“

„Gianti a jejich ďábelské schopnosti nejsou žádnými dohady, doktore!“

I Martell zvýšil hlas.

„To není důkaz, že by se něco Dharkovi přihodilo!“ vykřikl Sarano.

Klesl do křesla.

„Generále, generále. To jste posádce neprokázal dobrou službu. Pro každého je tu Ren Dhark a jeho Blesk pověstným stěblem pro tonoucího. Jen se projděte a poslechněte si, jak se mu všichni obdivují! Jak mu věří! A to si klidně odvysíláte na Hope, že jsme ho odepsali! Tím jste, pane, mužům na T-XXX sebral tu poslední špetku naděje! Tím jste otevřel dveře dalším případům šílenství! Panebože, proč jen jste se nejdřív neporadil s nějakým psychologem, než jste se rozhodl pro takovou zprávu! A ani já teď nevím, co mám dělat, protože jste vzal i mně poslední naději!“

John Martell vyplašeně shlížel k lékaři, apaticky sedícímu v křesle. Sarano odmítl nabízený koňak.

Přestože klimatizace fungovala dobře, bylo generálovi najednou nesnesitelně horko.

„Sarano,“ začal znovu. „Nečekáte od toho Dharka přespříliš? Vždyť přece není žádný nadčlověk!“

„Nadčlověk ne, ale určitě člověk s mimořádnými vlastnostmi.

Mnoho toho o něm nevíme. Nemluvil o sobě. Ale je jasné, že jde o velitele prstencové lodi. A to ve čtyřiaadvaceti letech. Když se podíváme do jeho podkladů, už sám fakt, kolik zkušených a starších mužů mu uvolnilo místo, hovoří v jeho prospěch! Martelli, v něm je toho víc než jen v obyčejném člověku!

A ještě něco, generále: navázal kontakt se dvěma mimozemskými civilizacemi! On, ne my! Syntetové, o kterých mluvil, nechtěli mít s námi nic společného. Proto jsme je nemohli ani vidět. A ti druzí, Nogkové, které navštívil v jejich lodi... jako host! Nezapomínejme, že za naše životy vděčíme jen a jen Renu Dharkovi! A takový člověk že by podlehl Giantům?

Nikdy, generále! Nikdy! A pokud se dosud neohlásil, jistě pro to má své důvody!

Tak... a vypovídal jsem se.

Teď ale potřebuji vaši pomoc, abych se mohl stát staničním lhářem číslo jedna. Očekávám vaši plnou podporu, až za několik hodin vyhlásím, že budeme za několik dní schopni vyléčit otupělé lidi.“

Když Juan Sarano začal mluvit vášnivě, většinou každého přesvědčil. A generál Martell byl dobrým posluchačem.

„Můžete se na mne spolehnout, doktore...“

„No jo... pokud svojí lží docílím toho, že se nám další lidi ne- zblázní, budu spokojen...“

Šel, aniž by se loučil. Cestou k výtahu si uvědomil, že vlastně neví,

proč si ho generál Martell nechal zavolat.

A ani to nechtěl vědět. Mimoděk pomyslel na Rena Dharka.

Zdálo se mu, že ho před sebou vidí. Vysokého blondýna se širokými rameny, s lehce zahnutým nosem a výraznou bradou. Hnědé oči jako by ho propichovaly — oči, kterým nic neunikne.

„Rene Dharku...“ řekl si pro sebe, když vstupoval do výtahu. „A tebe že by Gianti dokázali zlomit?“

Naslouchal, ale odpověď nepřicházela.

Kabina se zastavila. Vyšel na chodbu. Čekala na něj práce. Musel myšlenky na Dharka zahnat.

Osm otupělých lidí čekalo na vyléčení.

Sám ovšem přestával věřit, že se mu to podaří.

Arc Doorn byl jedinečný.

„No tohle!“ řekl a měl za to, že tím pověděl všechno. Mohutný Sibiřan potřásl hlavou tak silně, až jeho nečesaná rudá hříva připomínala rozevlátou záclonu.

Dharkova paže s paprskometem klesla. Energetický paprsek nenapáchal žádnou škodu. Působil pouze na anorganickou hmotu a tu proměnil na prach. Příliš pozdě si všiml, že Sibiřan prošel stěnou pomocí metody, kterou objevila Anja Fieldová.

Díra v Doornově plastickém obleku byla zřetelná, ale kůži pod ním se nestalo nic.

Dhark se rychle vzpamatoval z leknutí.

„Proč mi nikdo neodpovídal, když jsem letěl k POINT OF?“ zeptal se ostře.

Odpověď Arka Doorna ho překvapila.

„A jak jsme měli vědět, že v tom Blesku sedíte vy? Stejně tak...“ v tu chvíli se podíval do kabiny Blesku. „Jsou to... to jsou... giantské děti?“ Sibiřan byl popletený. Jeho pohled přeskakoval z Dharka do člunu a zpět.

Ten zapnul palubní dorozumívání a požádal o spojení s velínem.

„Rene...!“ ozvalo se radostně z reproduktoru. A pak ještě jednou: „Rene!“ Jeho příteli Danu Rikerovi spadl právě kámen ze srdce.

„Prosím, všichni lékaři na palubní lékařskou stanici!“ nařídil Dhark, jako by nikdy neopustil prstencovou loď.

„Ty jsi nemocný?“ přeptal se starostlivě Riker.

„Ne. Konec!“

Pak se Dhark podíval na Doorna.

„Vy vezměte jednoho, já druhého!“

Doorn zopakoval otázku:

„Jsou to děti Giantů?“

„Ne. Hop! Berte ho, Doorne!“

Sibiřan byl zaskočen tím, jak je Giant lehký, ale přece jen se otrásl:

„Ať malý nebo velký, odporný jsou všichni.“

Antigravitační šachtou vyjeli na 3. palubu. Dharkův nenadálý návrat se na lodi rozkřikl. Ze všech místností proudili muži z posádky, aby jej přivítali, ale vylekaně ustupovali, když spatřili, co Dhark s Doornem nesou.

Z druhé strany chodby přicházeli Dan Riker a Janos Szardak. Setkali se u vchodu do lékařské stanice.

„Panebože, cos to přivezl?“ vypadlo z Rikera.

Ren Dhark otázku přeslechl.

„Proč jste neodpovídali na mé vysílání při příletu, Dane?“

Černovlasý muž se mu klidně podíval do očí.

„Už jednou jsme naletěli na vysílání Giantů. To nám stačilo, Rene. Jak jsme mohli vědět, že v Blesku jsi právě ty? A kromě toho: nepřijali jsme od tebe žádné vysílání!“

Dharkovi byl výpadek vysílače UKV nepochopitelný.

Mezitím dorazil Manu Čobe. I on se zeptal, zda Dhark přivezl dvě giantské děti.

Pak jim Dhark vysvětlil, co se stalo v Alamo Gordo. Jak použil paprskomet na anorganickou hmotu... a jak se jeho vlivem Gianti zmenšili.

Ze všech stran na něho nevěřicně koukali.

„... a teď chci od lékařů vědět, zda jsou Gianti humanoidní nebo ne,“ skončil Dhark vyprávění. „Čobe, máte před sebou zajímavý úkol.“

Afričan jeho pohledu uhnul. Jeho ruce zase jednou ohmatávaly tělo Gianta.

„Teď bych rád zůstal sám se svými kolegy,“ řekl a jemně tak naznačil, aby ostatní odešli.

Ren Dhark ale nesouhlasil.

„Riker a já tu zůstaneme,“ přikázal.

Čobe pokrčil rameny. Třem kolegům dal první příkazy.

Lékařská stanice se vyprázdnila. Byla zařízena téměř výhradně přístroji Tajemných. Pro Afričana už dávno nebyly neznámé. Díky mentcapům a usilovnému studiu s nimi uměl perfektně zacházet.

Giant, kterému se nevěnovali, byl pro jistotu ještě ozářen

paralyzátořem a pak se čtyři palubní lékaři pustili do práce.

Každý úkon byl zaznamenáván.

„Oděv, anorganický materiál, z podstatné části zničen!“

Vedle Rena Dharka stál jeho přítel Riker. Chtěl za každou cenu rychle zjistit, co Dhark zažil na Zemi. Ale i on pochopil, že studium těl Giantů je momentálně důležitější.

„Tělesná výška 1,02 metru!“

Scvrklý nahý Giant ležel na operačním stole. Kotníky a zápěstí měl připoutané. Pod reflektory působila jeho žlutá pleť ještě nepříjemněji než na denním světle. Lékaři si emoce nepřipouštěli. Zajímala je pouze fakta.

„Fyziologické testy bez viditelných reakcí pleti!“ Dan se poíval na Dharka. Lékařské termíny mu mnoho neřikaly.

„Dráždění kůže,“ šeptal Dhark, pozorně sledující průběh prohlídky. „Taky žádná reakce...“

Nějaký přístroj tiše zabzučel. Odebrali Giantovi asi centimetr kůže. „To místo ani nekrvácí...“ šeptal Dan Riker.

Ren Dhark nic jiného nečekal. Poté, co se stal svědkem jejich zmenšování, už nevěřil na humanoidně biologickou strukturu Giantů. Na protilehlé stěně se rozsvítil monitor zobrazující strukturu odděleného kousku kůže pod mikroskopem.

Lékaři sledovali obrazovku. Objevily se na ní molekuly bizarních tvarů. Pro Dharka i pro Rikera to byly nicneřikající abstraktní tvary. Vtom doktor Hanfstik vyskočil a ukázal na obrazovku.

„Zaostřit, Čobe!“ vykřikl.

Manu Čobe obsluhoval malý mikroskop, jako by nikdy v životě nic jiného nedělal.

Abstraktní obraz se změnil. Skupina jedněch molekul zmizela a objevila se další. Ren Dhark a Dan Riker si vzrušení lékařů neuměli vysvětlit.

V té chvíli Hanfstik opustil monitor a vrátil se zpět na místo jako někdo, kdo právě utrpěl rozhodující porážku.

„Prosím, pojd'te sem...“ požádal Dharka s bezradností v hlase. „Tady, Dharku,“ ukázal Hanfstik na velmi složitý řetěz molekul.

„To je organické spojení Chlorotekotanu, obsahující neionizovaný Tecitan. To je jasné. Ale tohleto... téměř rozpadlé, ale přesto poznatelné... to je anomální spojení s Chlorotekotanem! To je acidum silicium, obecně známé jako kyselina křemičitá!“

„No a?“ musel se Dhark zeptat.

„Ano, ano,“ pravil Hanfstik konsternován, než pochopil, že má před

sebou laiky. „Dharku, poprvé v dějinách medicíny máme před sebou případ vnitřního spojení organické a anorganické hmoty... biologického spojení!“

Ren Dhark stále ještě nesdílel vzrušení lékařů. „To tedy znamená, že Gianti nemají kůži jako lidé?“

„Nejen to!“ vykřikl Hanfstik. „Gianti nejsou humanoidní. Jsou něčím, co překračuje hranice našeho chápání!“

Patřilo k Dharkovým základním vlastnostem, že neztrácel čas debatami o detailech. Vlastně už počítal s tím, že Gianti nejsou humanoidní a nyní byla jeho domněnka potvrzena. Zajímalo ho však, v čem se výrazně liší od humanoidu. Přikázal, aby se opět věnovali tělu Gianta.

Když lékaři protestovali, že nemají ještě důkladně prostudován ten kousíček Giantovy pleti, vzal si slovo:

„Každou chvíli můžeme počítat s dalším útokem Giantů a nesmíme zapomínat, že proměnili miliardy lidí v idioty. Není čas!“

Afričan vypnul mikroskop.

Předmětem zájmu se stal opět Giant.

„Přesvítime ho. Trojvrstevný záběr! Snímání běží?“

Čobe se uměl vyjádřit stručně jako důstojník.

„Prosím projekci!“ dodal Ren Dhark.

Na stěně se rozzářila obrazovka o rozměrech dobrých devíti čtverečních metrů.

Giant zmizel v prosvěcovacím přístroji, podobném tubusu. Vjezd se pomalu uzavřel. Čobe stál u malého ovládacího panelu.

Z rohu se ozvalo bručení a na přístroji se rozsvítily kontrolky.

„Obraz!“ ukázal Čobe na velkou obrazovku.

A pak i on zalapal po dechu!

Ruce mu poklesly. Doktor Maitskill se držel operačního stolu. Rikerův pohled strnul. Ren Dhark se otřásl hnusem. Nikdo v místnosti neskrýval překvapení. Hanfstik si otřel pot z čela. Doktor Anonga stál s ústy dokořán.

Obraz se ustálil.

„Symbióza...?!“ šeptal někdo.

Viděli Giantovy obrysy — scvrklé obrysy. Ty byly zřetelné. Ale to, co bylo uvnitř Gianta — to druhé —, co to bylo?

„Přichází kontrast...“ zachraptěl Čobe. Barvy byly zřetelnější. Vystoupila odporná žluť, obrys stínu dravčí hlavy — hlavy, která neměla žádný mozek!

Tlama! Dravčí zuby! A jinak nic!

A pak to druhé!

Bylo to tlusté jako stehno, stříbrně se to lesklo a bylo to metr dlouhé.

Končilo to pod dravčí hlavou, vypadalo to jako had a mělo to dvě hlavičky velké asi jako pěsti, ale nemělo to oči!

Živý organismus, uzavřený v pouzdře!

Co to bylo...?

Dhark to soustředěně pozoroval.

„Co může být to... no, to mezi obsahem a povrchem těla? Vlákna? Tenké krevní dráhy?“

Jako by ten organismus byl obklopen zamotanými vlákny, tak to vypadalo.

Lékaři mlčeli, ale Ren Dhark ne. Nebral na jejich úžas žádné ohledy.

„Dalo by se zjistit, jestli ty dvě hlavičky mají mozek? A jak je to s kostrou organismu?“

Manu Čobe přepnul prosvěcovač na jiné hodnoty. Zářivě žluté obrysy zmizely. Na obrazovce zůstal jen stříbřitý had. Prosvěcení pak šlo ještě hlouběji.

Nové zvětšení. Nyní byly vidět obě hlavičky.

Byly to vůbec hlavy, nebo to byla zesílená ukončení?

„Mozkové závitky! Všude...! Je to vůbec možné? To hadí tělo je jenom a jenom mozek!“

Lékařskou stanicí se rozlehly výkřiky.

Dan Riker zaúpěl. Lékaři se pak uklidnili, ale stav vzrušení trval.

„Škoda,“ pravil Manu Čobe poměrně nahlas.

Všichni se na něj podívali.

„Škoda, Dharku, že jste nepřivezl žádného velkého Gianta. Tohle je taky dobré, ale zajímalo by mě, jak může držet dvouapůlmetrový obal, který nemá kostru...“ Vtom si rukou přikryl ústa. Jeho pohled se ztrácel někde v dáli.

Dhark tušil, nač Čobe právě myslí.

„Váš paprskomet, pane...“ začal Čobe vzrušeně. „Zničil organické součásti obalu. Nebo těla. Nebo pouzdra, to je jedno, jak tomu budeme říkat. Z větší části určitě. Podle toho musí mít biosyntetické Giantovo pouzdro pevnost kostry!“

Potvrzení této hypotézy mohlo však přinést pouze vyšetření dvouapůlmetrového Gianta.

„Někdo se právě zmínil o symbióze,“ změnil Dhark téma. „Dá se v tomto případě hovořit o soužití dvou organismů?“

„To je čím dál bláznivější,“ vyhrkl Dan Riker a zašeptal: „Nemáš už těch překvapení dost, Rene?“

Lékaři si vzájemně vyměňovali pohledy. Jeden po druhém krčili

rameny. Maitskill si zkoumavě prohlížel obrazovku. Pak váhavě pravil:

„Pouzdro je bez mozku...“

Dharka něco napadlo.

„Moment, Maitskille. Pouzdro! V šířce, délce a výšce se rovnoměrně zmenšilo. Představme si originální dvouapůlmetrové pouzdro. Představme si v něm toho metrového mozkového hada. Nebude to s ním v tak příliš velkém pouzdře házet? Nedá se mimo ta propletená vlákna hovořit o nějaké výplni?“

Manu Čobe se posadil. Už nic neříkal. Tři ostatní lékaři se na něj vyplašeně podívali.

„Odpověď bychom možná mohli znát, kdybychom směli pouzdro otevřít...“ řekl Hanfstik, ale nebyl si tím jist.

„To v žádném případě!“ odvětil Dhark ostře. „Zásahy tohoto druhu nepřipadají v úvahu! Vymyslete si jiný způsob!“

Opřel se. Námaha posledních hodin a dní se projevovala. Dospěl k okamžiku, kdy by si měl odpočinout.

„Pánové,“ řekl. „Dejte vědět Rikerovi, jakmile učiníte nějaký další zajímavý a důležitý objev. Během následujících hodin nebudu dosažitelný. Ale dávejte pozor, aby Gianti zůstali paralyzováni. Myslím, že by nám mohli být nebezpeční, kdybychom jim dali možnost se mezi sebou dorozumět.“

Dhark krácel k východu. Zavřel se za ním. Riker zůstal s lékaři sám.

„Co si máme z Dharkových posledních slov vybrat?“ zeptal se Hanfstik.

„Dhark se domnívá, že se Gianti dorozumívají telepatickou cestou,“ vysvětloval Riker.

Pro Manu Čobeho to nebylo nic nového, ale kolegové o tom slyšeli poprvé.

„Krásné vyhlídky...“ konstatoval Maitskill sarkasticky. „Ještě ke všemu...“

Nikdo mu neodporoval.

Glenn Morris se ve spojové centrále nudil. Na hyperfrekvencích nebylo téměř nic slyšet. Většina zaznamenaných vysílání vycházela od Giantů.

„To je nuda!“ zabručel mladý muž. Za jeho zády se někdo zasmál, ale

Glenn se už nestačil otočit, aby se podíval, kdo.

Na Zemi se začalo něco dít!

Morris zapnul všechny potřebné přístroje.

Z palubního mozku přišlo určení místa vysílání:

Radarové řídicí středisko Rl-I!

Pak přibyl další údaj:

Sektor Cent Field — Alamo Gordo!

Tino Grappa ze zaměřovací centrály potvrdil výsledek.

Rl-1!

Každý, kdo měl co do činění s pozemskou kosmonautikou, věděl, že jde o centrální velitelské stanoviště pro všechny přilétající a odlétající kosmické lodě.

„Ano, Rl-1! Extrémně silné hypervysílání z Rl-1! Začalo to zhruba před dvěma minutami,“ hlásil Morris Rikerovi a podivil se, jak se Rikeřová tvář zakabonila. Dharkův přítel spatřoval v této zprávě zlé znamení.

„Museli...“ ztichl, otočil se a vyběhl ze spojové centrály. Rychle doběhl k Ralfu Larsenovi, sedícímu v pilotním křesle. Několika slovy mu sdělil, co se děje.

„Třeba se pletu, ale dá se očekávat, že se Gianti v okolí Cent Fieldu začali shánět po svých dvou ztracených družích. A jestli je tomu tak... Larsene, dostal jsem nápad! Ještě jsme nikdy řádně nevyzkoušeli náš palubní mozek! Přitom jsme v poslední době zaznamenali tolik gigantických hypervysílání... co kdybychom Checkmaster nakrmili tímto vysíláním a zadali mu úkol, aby je přeložil do naší řeči?“

První důstojník se zprudka otočil. Sice se ovládl a neušklíbl se, nicméně ironickou poznámku si neodpustil: „To s vámi cloumá fantazie, Rikere? I umění Tajemných má své meze! Zničehonic přeložit úplně cizí řeč, to je nesmysl!“

Riker vrhl po Larsenovi zlostný pohled. Na bradě mu opět naskočila červená skvrnka.

„Takže nesmysl? Myslíte? Já jsem ale jiného názoru! Úkol, který chci Checkmasteru zadat, je maličkostí proti tomu, co umí naše myšlenkové řízení. Oukej, ať se klidně zesměšním...“

Předklonil se a spojil se s Morrisem.

„Veškeré giantské vysílání předat Checkmasteru! A hezky rychle! Jasně?“

„Rozumím. Předávám. Rychle,“ odvětil Morris bez zaváhání.

„Rikere...“ pravil Larsen otcovsky. „Rikere, to, co máte v úmyslu, nemůže nikdy vyjít!“

„Jen vyčkejte!“ odvětil oslovený a zase jednou potvrdil, jak tvrdohlavě umí jít za svým.

Tino Grappa Rikera nenápadně pozoroval při programování palubního mozku. Chvillemi váhal, kousal se do rtu. Když byl hotov, posadil se vedle Larsena a požádal o cigaretu.

Zapálil si.

„Zamlžujete nám to tady,“ pravil Larsen ironicky. „Náš palubní mozek neovládá ani naši, ani jejich řeč.“

„Možná že ovládá obě!“ odporoval Riker.

„Je to jen stroj!“

Riker se posměšně zakřenil.

„A co takhle naše hloupé myšlenkové řízení? To nemá inteligenci?“

„Naprogramovanou inteligenci! Data, která do něj uložili Tajemní a která řízení jenom logisticky vyhodnocují. To je všechno, Dane...“

Vtom za nimi vykřikl Grappa, jenž nespouštěl mozek z očí.

„Zelená... zelená... pořád jen zelená!“

Dva muži zašpuntovali k Checkmasteru. Jeden se jmenoval Dan Riker a ten druhý Ralf Larsen!

Checkmaster přeložil giantské zprávy do dokonalé angličtiny!

Riker a Larsen měli před sebou na půl románu textu, ve kterém se neustále objevovalo sousloví *Lod' zatracenců*.

„To není moc hezké jméno pro POINT OF,“ konstatoval Riker nespokojeně. „Chtěl bych vědět, proč nás Gianti tak nenávidí.“

„Není to jasné? Znamenáme pro ně nebezpečí. Budou si dobytím Země jisti teprve, až přestane existovat prstencová loď! A podle všeho...“

Zmlkl. Ze stroje vycházel překlad toho, co před několika minutami vysílala stanice RI-1.

Riker a Larsen zírali na vylézající text:

Poplach všem giantským jednotkám na Zemi!

Stop všem rozeběhnutým akcím!

Hledání dvou ztracených Giantů zintenzívnit!

To byla hlášení!

„Sami sebe nazývají Ochránci vesmíru!“ zuřil Riker. „Ale když si uvědomím, jak tihle ochránci nakládají lodě plné nakonzervovaných lidí a zavlékají je na jinou planetu, pak by se mi spíš líbilo, kdyby si říkali Dáblové z kosmu!“

„Co když se na věc díváte z jiného pohledu, Dane,“ pravil Larsen. „Známe etiku těch... těch ochránců vesmíru?“ I on jejich jméno vyslovil jen ztěžka.

Riker se zhluboka nadechl, a zatímco mluvil, nespouštěl text z očí.

„Je nejvyšší čas, abychom těm ochráncům vesmíru ukázali, že máme taky nějakou etiku... a že se na život nikomu nesahá... Ochránci vesmíru! K smíchu...!“

Mimoděk se dotkl nějakého přepínače. V dalším okamžiku oba muži od Checkmasteru odskočili.

Checkmaster promluvil! Hovořil neosobním tónem jako myšlenkové řízení, ale jeho výslovnost byla bez jakéhokoliv přízvuku!

„No?“ zeptal se Riker Larsena a úsměv se mu rozšířil od ucha k uchu. „Larsene, pořád ještě tvrdíte, že je to jenom stroj?...“

Checkmaster mluvil.

Zatracenec, který odvěkl dva ochránce vesmíru, se jmenuje Ren Dhark. Je vysoký, blond, má široká ramena a je všeho schopen. Nápadné jsou jeho hnědé oči, má mírně prohnutý nos, ale velmi výraznou bradu. Vypadá to, že Ren Dhark opustil planetu Zatracenců a oba ochránce vesmíru odvěkl s sebou. Jeho stopa se ztratila.

Muži ve velínu se zděsili.

Giantský zatykač zněl na Rena Dharka!

Odkud znali jeho jméno? Jeho vzhled?

„Kdybych nevěděl přesně, že nespím, měl bych to za strašný sen,“ pravil Riker.

Prvnímu důstojníkovi se nevedlo o nic líp.

„To je horší než program v televizi. To je přece...“

Ale nedořekl, co chtěl říct.

Muži ve velínu byli bezradní.

Gianti věděli, že Ren Dhark odvezl ty dva Gianty!

Larsen šťouchl do Rikera.

„Běžte Dharka vzbudit, běžte! Musí být informován!“

„Ne!“ odporoval Riker, kterému Dhark výslovně přikázal, aby ho vzbudil pouze v případě bezprostředního ohrožení POINT OF. „Dozví se to, až se vyspí.“

„Copak vám situace není jasná?“ zeptal se Larsen naléhavě. „Neběhá vám z toho mráz po zádech, že Gianti znají Dharkovo jméno? Odkud ho znají?“

„Nevíme víc věcí, Larsene. Ale víme jistě, že Gianti ztratili Dharkovu stopu.“

Larsen pokyvoval hlavou.

„Zvláštní. Kvůli dvěma ztraceným druhům Gianti tak vyvádějí? A že se jim nehlásí jejich devět kulovitých lodí, to je nechává chladnými.“

„Třeba nějaká organizační chyba...?!“ namítl Riker a podíval se na obrazovou kouli. Přemítal o Syntetech, o cizích bytostech, které je už tolikrát ochraňovaly a se kterými dokonce už navázali kontakt. Proč je ale Syntetové před Gianty nevarovali? Museli přece ty ochránce vesmíru znát!

„O čem dumáte, Dane?“ zeptal se Larsen.

„Ale, to nic...“ odpověděl Riker vyhýbavě, protože Larsen mu na jeho otázku stejně nemohl odpovědět.

Služba u spojových přijímačů probudila generála Martella z hlubokého spánku.

„Ano...?“ ohlásil se do videofonu a napůl se vztyčil.

„Generále, náhlé mimořádně silné vysílání na hyperfrekvencích směrem od Cent Fieldu! Něco takového jsme naposled zaznamenali při invazi Giantů!“

„Jdu k vám. Podívám se na to sám.“

Generál John Martell, ve svých 54 letech už žádný mladík, pak překonal rekord v oblékání. Do spojové služby to neměl daleko. Rychle se tam usadil vedle muže obsluhujícího přístroje.

Ukazoval generálovi křivky na oscilátoru.

„Na Cent Fieldu, nebo někde u RI-1, musejí mít několik set vysílačů...“

Generál Martell bubnoval prsty o desku stolu. Srovnával si v hlavě myšlenky.

Že by to byl Dhark, kdo byl příčinou spojové bouře?

„Škoda že tomu zatracenému hadímu syčení nerozumíme...“ vyslovil nahlas jednu z myšlenek.

„Teď je to ještě horší,“ oznamoval technik. „Zapnuli i palubní vysílače!“

Překvapeně pak pohlédl ke generálovi, který vyběhl ven z místnosti.

Jeho cílem bylo pracoviště zaměřovačů.

„Co se tam může dít?“ zeptal se.

Muž na distančním zaměřovači porozuměl jeho otázce. Aniž by se otočil, odpověděl.

„Na Cent Field přistály právě čtyři giantské lodě. Tři další, co před chvílí odstartovaly, opět přistály. V Cent Fieldu se to musí pěkně vařit!“

John Martell přikývl. Jakmile se nad mimořádně četným a silným

vysílacím provozem zamyslel a přidal si k tomu dopravní frekvenci na Cent Fieldu, v Alamo Gordo a na stanici Rl-1, pak pod tím rozeznával cosi jako paniku.

„Doufejme,“ řekl generál tiše. „Vám Giantům přeju ještě horší věci než jen panikaření.“

Pak pomalu opustil místnost. Vysílání Giantů polevovalo. Jeden vysílač za druhým končil. Generál mohl opět do postele. Ale když ulehl, spánek nepřicházel.

Musel nepřetržitě myslet na Rena Dharka. Způsobil neklid v Cent Fieldu skutečně on?

Generál John Martell neměl tolik fantazie, aby si mohl patřičně představit, co se v Alamo Gordo stalo.

V místnosti 849 astrofyzického oddělení pracoval vědec jménem Monty Bell. Jeho tupý výraz v obličeji se ani na okamžik, neměnil. Ani tehdy ne, když chvíli naslouchal, pak vyskočil a vyběhl z pracovny.

Utíkal po dlouhé, špinavé chodbě. Na jejím konci naskočil do výtahu. Bleskově stiskl tlačítko. Ve tváři se mu nehnul ani sval. Sjížděl dolů.

Výtah zastavil. Monty Bell, mladý muž s tváří starce, spurtoval přes prostranství k budově stojící zcela ve středu objektu. Od ostatních se lišila i architektonicky.

Byla kulatá, v průměru měla osmdesát metrů, z dálky připomínala gigantické kolo sýra. V žargonu pozemských vědců se jí kdysi říkalo Cheese.

Tři Gianti u vchodu se ani neohlédli, když dovnitř vrazil šupějící, k smrti znavený Monty Bell. Tentokrát nepoužil výtah. Klopýtal po širokém schodišti, na pátém schodu zakopl a upadl.

Skutálel se po schodech dolů. Na okamžik zůstal omámeně ležet. Ti tři cizinci si ho vůbec nevšímali. Stáli v kroužku proti sobě a dívali se na sebe svýma temnýma očima.

Monty Bell se třásl po celém těle, ale už zase stál na nohou. Jeho tupý zrak okolí nevnímal. Opět se v zoufalém tempu rozeběhl po schodech nahoru, dorazil do prvního patra, doběhl ke druhým dveřím vpravo a vrazil do nich.

Čekali tam na něj dva Gianti.

Zpocený, funící, tupě zírající a třesoucí se Monty Bell se zastavil krok

v místnosti.

Jeden z cizinců přistoupil ke stolu, který byl pro něj příliš malý. Na desce stál přístroj, velký asi jako bota. Nahoře z něho vyčnívala kružnice antény.

Dvěma ze svých čtyř rukou Giant přístroj naladil. Kolem anténky to začalo fluoreskovat a světelné probleskování bylo doprovázeno mírným praskotem výbojů.

Monty Bell se zaklonil a čemusi naslouchal. Přestal oddechovat, přestal se třást a přestal se i potit. Jen ten tupý výraz ve tváři mu zůstal.

„Ano, měl jsem návštěvu,“ začal hovořit, ale nemluvil k těm dvěma bytostem, nýbrž jakoby do zdi.

Kružnicovitá anténka mezitím začala vyzařovat modré světlo. Praskavé výboje už nebyly slyšet. Tmavé oči dravců soustředěně pozorovaly anténku.

„... v mé kanceláři byl Ren Dhark, můj přítel, který před rokem opustil Zemi na lodi GALAXY...“

Cizinec, který před chvílí ladil přístroj, s krabičkou opět něco udělal. Bell v tu chvíli ztichl. Zaklonil hlavu. A začal znovu mluvit do zdi.

„Ren Dhark, asi 1,80 vysoký, blond, široká ramena, ke všemu odhodlán. Nápadné jsou jeho hnědé oči, které kontrastují s jeho vlasy, má mírně prohnutý nos...“

Monty Bell neviděl, jak modré světlo kolem anténky zmizelo, když podával popis Rena Dharka. V prázdném prostoru kružnice anténky se objevovala mužská tvář, která se stále silněji podobala tváři Rena Dharka.

Druhý Giant, který se zatím nepohnul, se nyní otočil, přistoupil ke stěně a na nějaké řídicí desce přepnul spínač.

Dharkova tvář z anténky zmizela. Monty Bell opět naslouchal, pak se obrátil na pětníku a poklusem zmizel.

To bylo ve chvíli, kdy veškeré vysílače v Alamo Gordo a Cent Fieldu začaly pracovat na maximální výkon.

Ale byla to také chvíle, kdy Gianti poprvé pocítili, že pozemšťané, které nazývali zatracenci, mohou udeřit zpět.

Oddechující, potící se a potácející se Monty Bell utíkal parkem k astrofyzikálnímu oddělení.

Necítil křečovitou bolest v srdci.

Utíkal jako blázen, jenom s tím rozdílem, že měl cíl: svoji kancelář, kde vyhodnocoval změny v galaktickém magnetickém poli.

V tomto oboru zůstal vynikajícím odborníkem!

Prospektor Art Hooker se usmíval tím více, čím déle mu Bernd Eylers vysvětloval svůj plán, jak z jiných kontinentů Hope dostat do Cattanu velká množství divokých, avšak požitelných plodů.

„Máme k dispozici jenom několik průzkumných lodí a těžká nákladní vznášedla, vyvinutá v době, kdy bylo nutno přemístit materiál a vědce z Main Islandu na Deluge. Dnes můžeme říct: zaplat' bůh, že je máme a...“ teď se usmál i Bernd Eylers, „a že máme vás, Hookere.

Nalil jsem vám o naší situaci se zásobami potravin čistého vína. Vy nyní víte, že nemáme času nazbyt. Potřebuji vaši plnou podporu, abych dokázal úkol splnit. Hookere, který kontinent navrhuje jako nejvydatnější?“

„Mňo...“ podrbl se oslovený na hlavě. Úsměv mu zmizel z tváře. „V úvahu přichází číslo 4, ale má to malou chybičku. Už jste někdy slyšel o hopeských piraních?“

Eylers klidně odvětil:

„Nejen, že jsem o nich slyšel, Hookere, ale také jsem dvě ty příšery tady na Main Islandu vyřídil. Tam na druhé straně, kde kdysi při pobřeží stával prales... ale nevzpomínám na ten páreček moc rád... brrrrr.“

„Pak si ale na ně vzpomenete častěji, jestli vstoupíte na číslo 4, Eylersi!“ předhodil mu prospektor suše. „Tam jich je, těch krvelačných, zákeřných příšer. Já ale neznám jiný kontinent, kde by rostlo tolik chutných divokých plodů a jemných rostlin. Když tam poletíme se stovkou chlapů, kteří si sebou vezmou patřičné nástroje, a když se vybavíme těžkými amfijskými paprskomety, pak by se nám nemělo na čtyřce mnoho přihodit. Jenom je nutné, aby muži, kteří se těm příšerám postaví, byli skutečnými muži.“

Nešlo v žádném případě o nějaké naparování. Art Hooker už mnohokrát prokázal, že není jen vynikajícím odborníkem jako prospektor, ale také chladnokrevným mužem, jenž v nebezpečí nikdy neztrácí přehled.

Bernd Eylers kontinent 4 neznal. Jeho činnost ho zatím přivedla pouze na Main Island a na Deluge. Rozvažoval. Díval se na zem. Hooker jeho reakci nechápal.

Impulzivně pravil:

„Sto mužů najdeme snadno, Eylersi. Stačí, když sáhneme do zbytku posádky z GALAXY, co nedostali šanci letět s POINT OF...“

„Ne. Právě to nechci, Hookere. Kdybychom to provedli takhle, udělali

bychom těžkou psychologickou chybu. Potřebujeme kolonisty! Výhradně jen kolonisty! Osídlenci musí získat dojem, že jsou se zbytkem GALAXY rovnocenní. Každý na Cattanu musí vědět, že hrozícímu nebezpečí umíme čelit vlastními silami. Něco takového dokáže zvednout náladu. A my nyní ve městě potřebujeme vlnu optimismu, chápete?“

„Jasně, Eylersi,“ odvětil prospektor bez připomínek. Zase se usmíval. „Nechtě tuhle část práce na mně. Vyřídíte technické záležitosti. Za jeden den budu mít pohromadě stovku chlapů, kteří před piraňami neutečou, ale zůstanou stát a vytáhnou na ně paprskomet. Souhlasíte, Eylersi?“

Oslovený mu podal ruku. Prospektorův stisk byl silný a pevný, ale divil se, jakou sílu má Eylers.

„Aleale,“ pravil s bolestí zkřivenou tváří. „Nechtě mi tu ruku, Eylersi, ještě ji budu potřebovat. Vy ale máte sílu...“

Eylers ohnul levičku.

„To je tím,“ řekl krátce, „že moji levačku od lokte dolů tvoří protéza. Ale nechme toho. Mohu se spolehnout, že do zítřka do rána máte k dispozici sto mužů?“

Prospektor sebejistě přikývl.

„Sto chlapů s ocelovými nervy. Já...“

Rozmluvu přerušil videofon. Eylerse volal zástupce guvernéra Marc Etzel. Byl rozčilen. Zlostně shlížel z obrazovky na Eylerse.

„Co jste to nařídil, Eylersi? Vy jste zrekvíroval všechna velká vznášedla? Zdá se mi, že nevíte, kam až mohou vaše pravomoci sahát! Okamžitě zaříd'te, aby byla všechna vznášedla opět k dispozici městskému úřadu a...“

Eylers mu s ledovým klidem skočil do řeči.

„Etzeli, v nejbližší době budete muset chodit hodně pěšky, když vám nestačí dvousedadlová vznášedla. Pravomoci jsem dostal od Velkého výboru. Kdybyste zůstal na zasedání až do konce, věděl byste, že jsem ty velké stroje dostal já...“

Obrazovka potemněla. Vztekly Etzel přerušil spojení.

„Hele!“ vypadlo z Hookera. „Vypadá to, že to máte ještě těžší než já...“

Bernd Eylers zavrtěl hlavou.

„Etzel mě zná, Hookere! Nedělejte si o mě starosti. Než budete mít svých sto mužů, postarám se, abychom měli k dispozici nejlepší techniku, jaká tu je. S Etzelovým nebo bez Etzelova svolení...“

A nesliboval příliš.

Sto mužů, nastupujících do průzkumných lodí a vznášedel, aby se vydali na cestu na kontinent 4, bylo nadšeno vybavením, které našli uvnitř.

Piraním na čtvrtém kontinentu začínaly zlé časy.

50 000 kolonistů v osídleneckém městě Cattanu brzy ztratí obavy z nedostatku potravinových zásob.

Ale přesto nebyl Bernd Eylers příliš nadšen, když museli krátce po přistání na kontinentu 4 podstoupit boj proti třem krvelačným příšerám. Když však zleva zprava syčely paprskové dráhy ze zbraní jeho mužů, už věděl, že Art Hooker vybral skutečně stovku odvážných chlapů, se kterými bude radost pracovat.

Ren Dhark se zprvu domníval, že jde o špatný vtíp, když mu přítel oznámil, že Gianti zveřejnili něco jako zatykač znějící na jeho hlavu, ale když Dan na tom tvrzení trval, Dhark se zamyslel.

Seděl v kajutě na okraji postele. Místností voněla čerstvě umletá káva. Dhark se svého šálku však ani netkl. Riker ho na něj musel upozornit.

Dhark přiblížil kávu k ústům, ale byl jako bez ducha. Nenapil se. Šálek zase odložil.

„Víš, kdo mě zradil, Dane?“ zeptal se.

Riker měl za to, že špatně slyšel. Zrádce? Jaký zrádce?

A protože neodpovídal, dal mu Dhark odpověď sám:

„Mohl to být jenom Monty Bell. Jenom on. Jinak jsem tam nepotkal nikoho, kdo by mě znal!“

Ren a Dan byli sami. Mezi čtyřma očima si Dan mohl dovolit být zcela neoficiální: „Poslouchej, nepřeskočilo ti? Říkals přece, že na tebe Bell vůbec nereagoval, a teď mi tady tvrdíš, že tě prozradil Giantům...“

„Nevědomky!“ namítl Ren.

„Oukej, nebudu se s tebou hádat, ale věřit tomu taky nebudu! Nesmysl! To by pak ti slavní ochránci vesmíru museli být encefaličtí kouzelníci!“

„Pravděpodobně jimi jsou!“

„Tak fajn. A dál?“

Ren Dhark se rozzlobil.

„O dalším našem chování si můžeš popřemýšlet stejně jako já! Copak ti nic neříká fakt, že podle mého soudu zemřelo za uplynulý rok na Zemi na pět miliard lidí... hlady, uštváním, vyčerpáním? Všechno jsou to oběti

Giantů, kteří si velkopansky říkají ochránci vesmíru a nás nazývají zatracenci. Ano, ten název zatím souhlasí. Lidé jsou zatím ještě zatraceni, jsou jejich otroky a pomáhají jim plundrovat planetu. Ještě se nechávají zakonzervovávat a transportovat v ošklivých nákladních lodích bůhvíkam.

Ještě, ještě, ještě, milý příteli — tak dlouho, dokud my proti tomu něco nepodnikneme. Dokud nepřehodíme výhybky. A ty se budou přehazovat z paluby POINT OF. Dnes, zítra nebo za nějaký čas!

A jestli se nedostaneme s těmi scvrklými Gianty dál, dovezeme si nějaké normálně vysoké ze zaledovaných lodí na Plutu. Proč jsme to neudělali už dávno? Proč na to tady na lodi nikdo nepřišel? Proč ani ty ne, Dane?“

Oba muži se vzájemně dobře doplňovali, když byli spolu, ale tento motor, vyzařující energii na všechny strany, polevil ve výkonu, jakmile nebyl přítomen Ren Dhark.

Dan se na přítele díval popleteně. Sám dobře nevěděl, proč na ten nápad nepřišel. Namísto toho, aby pokračovali v pokusech s ovlivněnými lidmi, si mohli doletět pro nějakého Gianta na palubu jedné ze zamrzlých lodí.

„Pravděpodobně by to nevyšlo!“ poznamenal Dan zdánlivě bez souvislosti. Na Dharkův tázavý pohled odpověděl: „Syntetové nám svým hypnotickým zásahem už jednou nedovolili přivést sem Gianta. Zřejmě by to udělali zas.“

„Ale mně přitom nezabránili, abych na POINT OF dovezl dva scvrklé Gianty!“ namítal Dhark. Nečekal na odpověď. Sáhl po šálku s kávou. Už byla studená, nenapil se. „Na lékařské stanici nic nového, Dane?“

„Zatím se nedostali dál...“

„Tak se tam zajdu podívat. Pokusíš se dostat POINT OF do svých rukou. Myšlenkové řízení ji přece nemůže řídit věčně. Dej mi vědět do lazaretu.“

Ren Dhark vstal, soustředil se na lékařskou stanici, aby k ní mohl projít stěnami lodi.

Po třetím kroku zůstal překvapeně stát. Neviděl svého přítele, jenž na něj čekal v dveřích. Ani další pokus se mu nezdařil.

„Co se děje, Dane? Pokouším se projít k lazaretu a nejde mi to!“

„To je další překvapení na okraj, Rene. Čobe a Maitskill se domnívají, že našli příčinu. Lidé, kterým se ještě dařilo procházet stěnami, si začali stěžovat na bolesti hlavy. Maitskill je prohlédl, ale nic nezjistil. Krátce nato nebyl tento způsob pohybu již možný. A tak je tomu dosud. Nevím, co si o tom mám myslet.“

„Ale já vím, můj milý. Tento způsob pohybu spočívá na nějaké energetické bázi. Nějaký stroj na palubě lodi musel pochopit, že nám tento způsob pohybu nedělá dobře, a proto ho zrušil...“

Dan překvapeně zažíral na Dharka.

„Přesně stejný názor mají Maitskill a Čobe...“

Ren Dhark pospíchal za lékaři. Spolu s Rikerem opustil kabinu. Na palubě se jejich cesty rozdělily. Dan směřoval do velínu, Ren Dhark k palubnímu lazaretu.

Žádný z nich netušil, co je čeká.

Manu Čobe požádal o povolení otevřít pouzdro Giana, aby se dostal ke stříbitě se lesknoucí bytosti. Jeho tři kolegové tento návrh podpořili. Hanfstik tvrdil, že tímto zásahem nebude život hadí bytosti ohrožen.

Ren Dhark pozoroval oba paralyzované Gianty, kteří si už nezasluhovali pojmenování „obři“ a spíš vypadali na trpaslíky. Dravčí hlavy však ze své hrůzostrašnosti nic neztratily. I dravčí zuby, které se také zmenšily, vypadaly nadále velmi nebezpečně.

Dhark se opakovaně sám sebe ptal, k čemu slouží obal hadího těla. Jaký účel splňoval dravčí chrup, když mezi ústním otvorem a tělem Giana neexistovalo žádné spojení? K čemu hned dva páry rukou? Proč se evoluce rozhodla pro vzpřímenou chůzi?

Všichni čtyři lékaři energicky zamítli jeho domněnku, že by v tomto případě mělo jít o symbiózu. Upozorňovali na to, že právě biosyntetická spojení v obalu Giana potvrzují, že hadí tělo uvnitř není žádným parazitem.

Ren Dhark nevěděl, co si o tom má myslet. Nedokázal se rozhodnout, protože mu byla nesympatická už jen představa, že by měl být Giantův obal operativně otevřen.

Ale zároveň nebylo možné nechávat Gianty neustále v paralyzovaném stavu. Musel rozhodnout, jak v tomto výzkumu dál. Podle jeho názoru bylo nebezpečné probudit oba Gianty zároveň. Podezření, že se dorozumívají telepaticky, nebylo nijak vyloučeno. A navíc nebylo jasné, na jakou vzdálenost jsou schopni se takto domlouvat.

Muselo se počítat s možností, že scvrklí Gianti mohou být schopni navázat spojení se svými druhy v kosmu.

„Čobe,“ oslovil Dhark Afričana. „Vy přece disponujete hypnotickými

silami...”

Černý lékař však jen mávl rukou.

„Jen mě nepřeceňujte. To, co umím, je jenom špetička toho, co pravděpodobně umějí oni!“

„Třeba to postačí, Manu. Dávejte pozor...” Ren Dhark několika větami vysvětlil svůj plán.

Lékaři jím nebyli nadšeni. Měli svoje námitky.

„Dejme tomu, že jsou to skutečně telepati. Nedáme jim tím šanci, aby se spojili se svými druhy?“

V té chvíli do lékařské stanice volal Riker. Ohlásil, že POINT OF je i nadále pod nadvládou myšlenkového řízení. Posádka tedy nebyla schopna odstartovat nebo se bránit případnému útoku.

Tím se Dharkovo rozhodování stalo ještě těžší. Na pár vteřin byl bezradný. Lékaři mlčeli.

Dhark rychle rekapituloval události, na základě nichž myšlenkové řízení převzalo vládu nad lodí.

Pokaždé byl takový zásah výhodný, myšlenkové řízení pokaždé zachránilo POINT OF před zničením.

Jak měl rozumět tomu, že nyní nutilo prstencovou loď setrvávat na Plutu? Nabízelo Pluto lepší ochranu než volný prostor mezi hvězdami?

V dalším okamžiku ho napadlo, že zná odpověď. Myšlenkové řízení převzalo loď, aby poskytlo možnost prostudovat Gianty!

Ren Dhark se však bránil tuto dedukci sdělit lékařům. Otočil se k Čobemu.

„Musíme riskovat možnost, že se spojí se svými druhy. Čobe, pokuste se zablokovat náš obvyklý myšlenkový proud. Nesmíte se přitom ale vydat ze sil. Hned nato nám všem vydáte hypnotický příkaz...”

Palubním dorozumíváním se ozvala spojová centrála a Dharka vyrušila.

„Co je?“ zeptal se poněkud rozrušeně.

Barva tváře Glenna Morrisa na obrazovce se změnila. S tak ostře vyštěknutou otázkou nepočítal.

„Oznamuji, že veškerý příjem byl jedním rázem přerušen...”

Na druhé fázi se ohlásil velín. Tino Grappa:

„Všechny zaměřovače fungují pouze do vzdálenosti 450 metrů! Dál to nejde. Ani energetický zaměřovač nepracuje!“

Ren Dhark je vypnul.

Jeho tvář vyjadřovala nespokojenost. Mimoděk si připomněl Syntety. Ani nepomyslel na to, že by kapkovité bytosti četly jejich myšlenky a že by

podle toho jednaly.

POINT OF se nacházela pod ochranným energetickým zvonem, který nepropouštěl žádné normální ani hyperenergetické paprsky!

„Čobe, kde jsem to zůstal? Aha! Vy nám vydáte hypnotický rozkaz, podle kterého budeme všichni mít zájem o operativní otevření giantského pouzdra. Tento hypnotický rozkaz však v žádném případě nesmí vést až tak daleko, že bychom zákrok skutečně provedli. Máme v tomto bodě jasno?“

„To ano, jenom nevím, čeho tím chcete docílit, Dharku.“

„Je to tak těžké to pochopit? Vycházím z předpokladu, že pouzdro je pro Gianty životně důležité. Dále vycházím z předpokladu, že hadí mozky umějí číst naše myšlenky. Což znamená, že se touto cestou budou chtít s námi dorozumět.“

Dosud to nechtěli. Ale hrozbou, že je otevřeme, je k tomu donutíme.“

Manu Čobe se díval mimo něj. Kousal se do spodního rtu. Několikrát pokrčil rameny. Neodvažoval se podívat na kolegy. Ale ti mlčeli stejně jako on. Sledovali Dharka. Jeho plán jim připadal přinejmenším poněkud fantastický.

„Začněte, Čobe! A dávejte pozor, v žádném případě není přípustné, aby pouzdra Giantů byla násilně otevřena. Gianti zároveň nesmějí rozpoznat naše pravé záměry. Zvládnete to?“

Manu Čobe se na Dharka krátce podíval a pak zamumlal:

„Chci to dokázat... Dejte mi pár minut času. Potřebuju se soustředit... Ne, myslím, že to nebude nutné. Stačí, když budu chvíli intenzívně myslet na to, co tihle Gianti provedli s lidmi na Zemi... Gianti...“

Minuty, které měly mít rozhodující význam, začaly ubíhat. Manu Čobe, velký, tmavý Afričan s nestálým pohledem, si představoval, jak Gianti zotročují milióny lidí. Jak jejich vinou milióny lidí umírají. Neviděl, jak pozorně ho sledují jeho kolegové s Renem Dharkem. Opřen o velký agregát, oči zavřené a ústa mírně pootevřená, sbíral sílu.

V lékařské stanici byl slyšet jenom dech pěti mužů.

Dan Riker se zdržoval ve velínu, přestože tam nebylo co dělat. Automatické řízení mělo loď ve své moci. Ruční řízení bylo zablokováno.

Podobně to vypadalo ve zbraňových centrálách Východ a Západ. Zaměřovače pracovaly pouze na vzdálenost půl kilometru. S cílovými zaměřovači zbraní to nebylo jinak.

Riker si do velínu nechal zavolat oba velitele zbraňových systémů, Buda Cliftona ze Západu a Jeana Rocharda z Východu. Zároveň povolal i Glenna Morrisa ze spojové centrály. První a druhý důstojník byli přítomni.

Na galérii, která ve výšce čtyř metrů obcházela velín, stáli u zábradlí tři mladí důstojníci a dívali se dolů na tu malou schůzi. Nikdo netušil, proč si Riker ty muže zavolal.

Stál vedle svého pilotního křesla. Jeho modré oči byly klidné. Na bradě chyběl onen červený flíček, který se tam objevoval vždy, když byl Riker rozrušen.

„... Ještě stále máme svázané ruce. Jsme na lodi něco jako trpění hosté. Telepatické řízení nereaguje na žádné příkazy a blokuje ruční řízení. Nikdo neumí odhadnout, jak to bude ještě dlouho trvat.

Přesto nesmíme skládat ruce do klína. Prikažte svým mužstvům, ať cvičí různé varianty zásahů. Provádějte s nimi cvičení ke zvýšení schopnosti rychlé reakce... Musíme se dostat na úroveň, jakou nám předvádí telepatické řízení...”

„To bude jednou provždy jenom sen...” namítl Larsen.

Jejich pohledy se zkřížily. Ostatní byli zvědaví, co na to poví Riker.

„To nesmí zůstat snem! Jinak nám automaty i v budoucnosti vždy vezmou řízení lodi z rukou. Dal jsem si tu práci a analyzoval jsem všechny případy, které se staly.

Vážení pánové, pokaždé jsme zareagovali příliš pozdě. A to se týká i toho, jak jsme sem letěli do giantské pasti!

Ren Dhark a já chceme ponechat chod na myšlenkovém řízení jako poslední, ale skutečně tu poslední eventualitu... jako výjimku z pravidla!”

Bud Clifton pochybovačně pokyvoval hlavou.

„Nejde mi z palice,” řekl Clifton, „že někde na POINT OF stojí stroj, který je chytřejší než člověk... a že dokáže přemýšlet! Stroj, moudřejší než člověk?”

„Víme my, že je to stroj?” namítl Riker klidně. „Co víme o našem palubním mozku Checkmasteru? Víme leda, že se s ním dá pracovat, ale co je uvnitř? To je kniha se sedmi pečeti!”

Nemyslím si, že by myšlenkové řízení bylo moudřejší než člověk. Je však každopádně co do reakce rychlejší a přesnější než člověk. A o to mi jde! Proto jsem vás svolal! Posádka se musí učit!”

Jean Rochard ze zbraňového systému Východ měl ještě otázku, která se mu zdála být důležitá:

„Rozumím vám dobře, Rikere, že nám automatické řízení nevezme vládu nad lodí z rukou, pokud budeme alespoň stejně rychle reagovat na

vzniklé situace?“

„Já — já — jsem o tom přesvědčen, Rocharde!“ odpověděl Riker pomalu, s důrazem na každém slově. „Stejně tak jsem přesvědčen, že na lodi nemáme stroje, které by reagovaly podle nějakého programu, nýbrž něco biologického, přestože si neumím představit, jak může cokoliv biologického přetrvat tisíc let bez následků!

Nejpozději za hodinu zahajte první cvičení v extrémních podmínkách.

Děkuji vám!“

* * *

Myšlenky Rena Dharka a čtyř lékařů se soustředily v jediné omezené oblasti.

Manu Čobe vypadal díky soustředění na hypnotický pokus šedě a velmi unaveně. Nejtěžší částí probíhajícího pokusu byl úkol hypnoticky zablokovat i sebe.

„Můžeme pokračovat,“ řekl svým kolegům Maitskillovi, Hanfstikovi a Anongovi.

Pozorný divák by v jejich chování nenašel žádnou změnu. Sterilně oblečení, hlavu skloněnou nad operačním stolem, kde ležel jeden z Giantů.

Čtyři snímací přístroje jim na obrazovkách předváděly průběh zákroku: přípravu zdánlivého otevření pouzdra Gianta, aby se dostali ke stříbrnému hadovitému tělu uvnitř.

Pouzdro Gianta, poškozené smrštním, bylo velice citlivé na bolest. Lékaři však neuměli říci, zda je stejně vnímavé i v normálním, nesmrštném stavu.

Co nejprve neuměli určit — tu spoustu zamotaných vláken — byl bezpočet nervových spojů vycházejících z hadího těla k pouzdru. Muselo jich být na tisíce.

„Vysoce vyvinutá inteligentní forma života!“ konstatoval Maitskill. „Čím se Gianti živí?“ chtěl vědět Dhark. „Mezi ústním otvorem a hadí bytostí neexistuje žádný spoj!“

„To jsme si zprvu také mysleli, ale pak jsme na konci ústní dutiny objevili orgán, kterému jsme dali název rozkladač. Naši chemici analyzovali tekutinu v něm. Rozbory ještě nejsou u konce, ale první pokusy již prokázaly, že tato tekutina mění bílkoviny na vysoce koncentrovaný Blevodin...“

„Co je Blevodin?“ zeptal se Ren Dhark.

„To je potravinový koncentrát, objevený teprve před několika lety. Může být transportován nervovými drahami, za předpokladu, že jsou šest až osmkrát silnější než lidské. U Giantů tomu tak skutečně je.“

„Hm...“ zvažoval Dhark.

Lékaře mezitím čekal další úkol. Spoutaný Giant měl být probuzen. Zda jeho organismus zareaguje na lidskou hypnózu, bylo ve hvězdách.

Doufejme, že ano, pomyslel si Dhark, když sebou cizinec poprvé trhl.

Manu Čobe svíral v ruce laserový skalpel.

Giant otevřel oči.

Pokusil se vyskočit, ale pak mu došlo, že je připoután. Dhark sledoval obrazovky, aby mu neunikl žádný detail. Slyšel tlumený Čobeův hlas. Afričan zdánlivě určoval kolegům, co mají udělat pro otevření Giantova pouzdra. Nevšímali si, jak Giantův pohled tvrdne.

Hanfistik vstříkl Giantovi injekci. Byla v ní jen neškodná, nijak nepůsobící látka.

Poprvé se na lékařské stanici ozvalo hadí zasyčení.

Injekce musela Giantovo pouzdro bolestivě podráždit.

Potom Anonga postříkal Gianta ve výši prsou sterilizační látkou, která v tom místě vytvořila želatinový povrch.

„Nyní provedu podélný řez...“ pravil Manu Čobe klidně a jeho ruka se skalpelem poklesla.

Cizinec vydal dlouhé zasyčení.

Zaznělo jako výraz bolesti a strachu.

Ale Manu Čobe se ve své činnosti nenechával zdržovat. Přiložil ostří skalpelu k povrchu Giantova pouzdra a škrábl jej.

V dalším okamžiku to trhlo nejen jím.

I kolegové se vmžiku napřímili.

Ren Dhark jako by dostal ránu.

Zaslechli Gianta!

Telepatickou cestou!

Bytost s dravčí hlavou žebrala, aby ji zabili!

Tvář Manu Čobeho zešedla. Vysoký Afričan se oklepal, tázavě se zahleděl na kolegy a pak určil pevným hlasem:

„Pokračovat!“

Ruka se skalpelem se opět přiblížila ke Giantovi. Opět poškrábala povrch pouzdra.

Reakcí byl ještě zoufalejší telepatický výkřik!

Ozval se Ren Dhark.

„Čobe,“ pravil rozhodně, „takhle se dál nedostaneme. Připravte k

otevření druhého Gianta.“

I to patřilo k plánu.

A zdálo se, že k dobrému plánu.

Lékaři i Dhark se nutili nepřemýšlet o zvláštním Giantově přání, protože měli strach, že tím prolomí svůj hypnotický blok.

Zabijte mě, ale neotevírejte mé pouzdro!

Tato věta se neustále opakovala...

Zabijte mě, ale...

Pak najednou tato výzva utichla. V lidských hlavách už nezněla žádná cizí myšlenka.

Čobe s kolegy přešel k dalšímu Giantovi. Měl být probuzen z paralyzovaného stavu. Ren Dhark uvažoval, proč najednou telepatické impulsy ustaly.

Vtom se ozvalo palubní dorozumívání.

Riker požadoval Dharka. I přes výslovný zákaz.

„Rene, naše ochrana před zaměřováním, vyvolaná Syntety, náhle polevuje. Na lodi vládne poplachový stupeň číslo I! Konec!“

Dhark se mimoděk podíval ke Giantovi ležícímu bez hnutí na operačním stole se zavřenýma očima. V duchu se ptal, zda oživení tohoto ohyždného žlutého dravce nějak souvisí se zmizením energetické ochrany Syntetů.

A pak POINT OF ovládl řev stovek agregátů, které naskočily na maximální výkon.

Od druhého operačního stolu se na Dharka podívali vylekaní lékaři.

„Pokračovat!“ křikl k nim. „Pokračovat! Nebrat ohled na to, co se na POINT OF děje!“

* * *

Fyzik Pal Hertog zaznamenal na prstencové lodi jako první, že ochrana před zaměřováním mizí. Při pohledu na přístroje totiž zjistil, že se na nich objevily hodnoty napětí galaktického magnetického pole.

Hertog jednal neprodleně.

Palubním dorozumíváním informoval velín.

„Díky, Hertogu, konec!“ odpověděl mu Riker.

Fyzik pak už dál nesledoval, že se do velína ohlásilo spojové středisko. Glenn Morris oznamoval, že se příjem hyperfrekvenci neustále zlepšuje.

Na celé POINT OF, vyjma lékařské stanice, vládl poplachový stupeň číslo jedna!

Pal Hertog si k sobě do laboratoře zavolal kolegu Dao Bye.

„Podívejte se na to!“ pravil vzrušeně a ukázal na přístroje.

Magnetické pole Mléčné dráhy prodělávalo extrémní změny. Hodnoty na přístrojích vyháněly fyzikům pot z pórů. Zalarmovali astronoma Jense Lionela a jeho tým.

„Něco takového jsme nenaměřili ani na Hope...!“ konstatoval vzrušeným hlasem Pal Hertog. „To budou vražedné hodnoty...“

„... začínám pochybovat o svém zdravém rozumu,“ dodal Dao By. Těžké agregáty POINT OF naskočily. V prostorách lodi nebylo slyšet vlastního slova. Dorozumívání mezi fyziky a astronomy bylo téměř nemožné.

Ve velínu jiskřilo napětí. Dan Riker se opakovaně pokoušel prolomit blokádu ručního řízení.

Vedle něj seděl druhý důstojník lodi Janos Szardak a přihlížel mu.

„Krucí!“ nadával Riker.

Tino Grappa měl u zaměřovačů plné ruce práce. Hodnoty, které udávaly hmotové a energetické zaměřovače, se hnaly do výše. Rychle přepnul přístroje tak, aby jejich měření mohli sledovat i muži ve velínu.

Zaměřovací ochrana POINT OF už neexistovala.

Oči Tino Grappy se nepřirozeně zvětšily. Svá pozorování už nechápal.

Syntetové zrychlovali směrem do volného kosmu!

Nechali POINT OF na Plutu Giantům napospas!

„Syntetové utíkají!“ křičel Grappa a jeho hlas zněl zoufale.

Clifton a Rochard v obou zbraňových centrálách nadávali jako špačci, že jim automatické řízení stále ještě nepředalo vládu nad zbraněmi.

První inženýr lodi Miles Congollon však neztrácel svůj příslovečný klid. Téměř laskavě a mile sdělil, že ve strojovně je vše v pořádku. A to, co dodal, už k hlášení nepatřilo:

„Je to nuda dělat práci, při které se nic neděje...“

Ralf Larsen kontroloval přístroje na galérii.

Přestože všechny stroje běžely naplno, žádný z nich neodevzdával energii.

Tino Grappa si otřel čelo.

Vesmír kolem Pluta byl prázdný. Prostorový zaměřovač ještě neohlásil žádný otřes prostoru v relativní blízkosti. Ale na giantských lodích, uvězněných ve sněhu a ledu, se cosi dělo.

I na nich nastartovaly těžké agregáty. Na POINT OF zřetelně

zaznamenali energetické emise.

„Najednou se zase dějou věci...“ zuřil Riker, protože byl stále ještě odkázán k nečinnosti.

Těžké centrální dveře velína se rozletěly.

To se přiřítíl Ren Dhark. Z náhlého popudu opustil lékařskou stanici. Riker přiskočil na sedadlo kopilota. Janos Szardak převzal od Checkmasteru nový úkol. Dhark se jedním zběžným pohledem na přístroje informoval o situaci. Dlouhá řada obrazovek neukazovala nic nového.

„Pozor...!“ vykřikl Tino Grappa od zaměřovačů.

Tři obrazovky najednou ukázaly zelený paprsek, který vyletěl z ledu a rozbil se o intervalové pole POINT OF.

Giantské lodě se zaktivovaly!

A POINT OF se nacházela i nadále pod velením automatického řízení.

Ren Dhark položil ruku na řídicí páku.

Zablokováno!

Kolem dokola POINT OF začínal na čtyřech místech tát led. A zároveň z těchto čtyř míst vyrazily proti prstencové lodi silné paprsky.

Posádky kulovitých lodí zřejmě uznávaly pouze jeden cíl — zničit POINT OF.

Zatížení obou Intervalů bylo ještě minimální a nedávalo důvod k obavám.

Hůře vypadala všeobecná situace lodi.

Byla přikována k Plutu, jako by automatické řízení nefungovalo. Jinak si jeho podivné chování neuměli vysvětlit.

Musí to mít nějakou, souvislost se zmizením Syntetů, pomyslel si Ren Dhark a pohledem opět přelétl přístroje.

Pak ho Riker informoval o katastrofálním stavu galaktického magnetického pole.

Bylo toho na Dharka ze všech stran příliš mnoho.

Grappa hlásil supersilné energie na giantských lodích.

Janos Szardak křičel od Checkmasteru, že ukazuje zelenou. Ale ani on neuměl říct, co tento signál znamená. Zeptat se nemohl. Automatické řízení palubní mozek zablokovalo.

Hlásila se spojová centrála. Glenn Morris držel souřadnice a pak sdělil, že kolem vládne mimořádně silná spojová aktivita.

„A jak to vypadá na Zemi?“ zeptal se Dhark.

„Až na stanici v Kapském Městě klid.“

Proti POINT OF už střílelo dvanáct giantských paprsků. Zatížení Intervalů obnášelo 20 procent.

Ren Dhark se ještě jednou pokusil přepnout na ruční řízení. Ale to bylo a zůstávalo zablokováno.

„Převezmi, Dane,“ přikázal pak svému příteli. „Najdete mě mezi doktory...“

Ale Dan ho zatlačil zpět do pilotního křesla.

„Přece nemůžeš v téhle situaci opustit velín, Rene?!“

Dhark se na něj podíval s naprostým klidem ve tváři.

„Proč ne? Mám tady trčet a nic nedělat? A doktoři zatím třeba dělají nějakou chybu, která nás může stát život...“

„Ale ty přece nejsi lékař!“ namítal Riker.

„V tomto případě to není nutné. Udělal jsem chybu. Neměl jsem palubní kliniku opouštět. Převezmi loď, Dane...“

Už se nenechal déle zdržovat. Vyběhl z velínu.

Proti POINT OF střílelo už dvacet paprsků.

I Ralf Larsen sledoval z galérie Dharka s nepochopením. Nikdo ve velínu jeho chování nerozuměl...

Musel na lékařskou stanici!

Události poslední půlhodiny musely nějak souviset s těmi scvrklými Gianty.

Ochrana POINT OF před zaměřováním už neexistovala. Syntetové se stáhli do hloubi kosmu. Na lékařské stanici byli probuzeni dva paralyzovaní Gianti. Nevyratitelně se prokázalo, že se dorozumívají telepaticky. Posádky giantských lodí se probraly z transu a pálily proti prstencové lodi. Všude kolem vládl silný spojový ruch.

A POINT OF stále ještě nebylo možno řídit!

Nešlo s ní odstartovat!

Ren Dhark mohutně oddychoval.

Dorazil do palubního lazaretu. Kráčel k operačnímu sálu. Lékaři se ani neotočili, když vešel.

Opět se postavil před obrazovky, aby je nerušil při práci.

Vtom mu někdo položil ruku na rameno.

Maitskill.

„Prosím, vezměte si roušku a sterilní oděv, Dharku!“

V této části lodi rozkazovali doktoři a i Dhark se jim tu podřizoval.

A zase totéž.

Manu Čobe se opět sklonil nad Giantem.

Skalpel měl nastaven tak, aby Gianta poškrábal, ale neřízl.

I tento Giant telepaticky křičel a prosil, aby nebyl otevřen, ale zabit!

Jeden i druhý měli hrůzu z toho, že bude obnažena hadí bytost!

Manu Čobe se tázavě zahleděl na Dharka.

Dhark jeho pohledu nerozuměl.

„Otevřít!“ přikázal tvrdě, jak mu bylo hypnoticky uloženo.

V té chvíli začal být Giant hysterický. Jeho zoufalé prosby a zapřísahání na telepatické úrovni se nedalo vydržet.

„Otevřít!“ křičel Ren Dhark. Hlava ho bolela k prasknutí.

Manu Čobe přiložil skalpel. Giant, který nevěděl o pravých záměrech těchto mužů, si musel myslet, že ho teď rozříznou.

Zabijte mě, zabijte mě přece, ale neotevírejte mě!

Tváře lékařů byly poznamenány křečí. Ren Dhark se držel za hlavu. Tenhle pokus si všichni představovali jinak.

„Maitskille, Perkův skalpel!“ nařídil Čobe.

Maitskill mu předal lesklý instrument, jehož konec byl tak tupý, že se jím nedalo přivodit žádné zranění, ani když jím operatér přitlačil.

Giantovo pouzdro bylo hypersenzibilní i na tlak. Bytost si nyní v duchu musela myslet, že je rozřezávána. Telepatické zapřísahání bylo už nesnesitelné.

Manu Čobe zařval na připoutaného Gianta:

„Nezabijeme tě, ale otevřeme tě, i kdyby ses měl propadnout do pekla! Copak jste byli nějak milosrdní k miliónům lidí na Zemi?“

Milosrdní k vám, k zatracencům?

Ještě ve stavu smrtelné úzkosti pojmenoval Giant lidi jako ZATRACENCE!

Manu Čobe, vysílený a vydrážděný na nejvyšší míru, křičel na Gianta:

„Zatracenci nebo ne, ty pekelná stvůro! Podíváme se teď, jak skutečně vypadáš, ale dáme ti nejdřív ještě jednu šanci. Prozrad' nám, co jste to s lidmi provedli! Nepřemýšlej dlouho, nemáme na čekání trpělivost!“

Na druhém operačním stole se hlásil Giant, který byl probuzen jako první.

Místností se náhle rozlehlo hadí syčení.

Z velínu se opět ozval Dan Riker:

„Venku se rozpoutalo peklo! Jedna giantská loď za druhou se aktivuje, a my tady čumíme...“

Ren ho vypnul, aniž by mu odpověděl. Podezřívá Gianty, že tu divokou aktivitu vyvíjejí na základě telepatických informací svých dvou

zajatých druhů.

Čobe přitlačil na Giantovo tělo Perkův tupý skalpel. Nechtěl Gianta řezat, ale trápil ho, aby z něj dostal informaci o tom, jak Gianti ovládli lidstvo a udělali z něj stádo letargických tupců.

Více než 25 miliard tupců!

Že by se testovaný Giant zbláznil? Jeho myšlenkám už nebylo možno porozumět. Skládaly se jen z útržků, které nedávaly žádný smysl.

A pak se na zlomek vteřiny ozvalo dokonce jeho volání o pomoc, určené jeho druhům na okolních lodích! Tenhle Giant je nutil, aby zničili POINT OF!

Pak nebylo slyšet nic.

Ren Dhark se zarazil.

Že by se na hypnotických vlnách daly měnit frekvence jako v rádiu?

I přes hypnotický blok fungovala Dharkova paměť dobře. Představoval si, co by se asi stalo, kdyby do kosmu proniklo volání jedné jediné giantské lodi o pomoc.

Ale nestalo se to už?

Přepojil se do velínu, zeptal se na to, ale Dan mu dal zápornou odpověď. Spoléhal se přitom na Checkmaster.

Pak se Dhark spojil se strojovnou. Nečekal, až se vyjasní obraz.

„Milesi, ihned pošlete Doorna do místnosti, kde je rušička vysílaček! Zapnout na plný výkon! Ohlásit vykonání rozkazu!“

Situace se dostala do kritické fáze nejen všude kolem, ale i na lékařské stanici. Doktoři začali s Giantem zacházet poněkud nešetrně.

Zavedli do něj malou sterilovanou jehličku a do ní pak slaboučký proud, který by neublížil ani dítěti.

Prozrad' nám, co jste provedli s lidmi, ty příšero, myslel si soustředěně Manu Čobe a donutil Gianta, aby se na něj podíval. Afričan, který obvykle před pohledy uhnul, se nyní překonával. Prohlížel si cizince ze všech sil. Jeho myšlenky musely na Gianta dopadat jako kladivo.

Hypnotický blok, který bránil prozrazení záměru celé akce, fungoval i u Čobeho.

Dhark sledoval experiment s maximálním napětím. Znovu zachytil zoufalé myšlenky cizí bytosti, ale ani tentokrát nebyly zřetelnější.

Giantovo tělesné pouzdro dostalo další drobnou elektrickou ránu.

Ren Dhark už to u obrazovek nevydržel. Nelíbila se mu tahle metoda. Podle jeho názoru stejně nevedla k žádnému výsledku.

Najednou stál mezi Čobem a Hanfstickem.

„Jehlu vyndat!“ rozkázal ostře.

Pak Hanfsticka odstrčil. Položil obě ruce na dravčí hlavu, a dával si přitom pozor, aby neměl prsty příliš blízko těch strašlivých zubů.

„Tak hele, přítelíčku!“ oslovil Gianta a ukázal mu svůj paprskomet. „Poznáváš tu zbraň, co přivodila tobě a tvému kamarádovi zmenšení? Budu teď počítat do tří. Jestli do té doby neprozradíš, jakou metodou jste na Zemi změnili lidi, budeš první, kdo za tento zločin zaplatí. Pomocí paprsku z této zbraně budeš ještě menší a had ve tvém těle bude mít ještě mňí místa.

Jedna...

Dvě!“

Zabij mě přece!

„Ne!“ vykřikl Ren Dhark, kterému před očima vyvstali lidé z Alamo Gordo — a který ještě jednou prožíval tragédii malého dítěte pod hromadou šrotu. „Ty budeš žít! Budeš! Ale...“

Já to neumím říct! Já to přece můžu jenom graficky znázornit! zaslechli muži na lékařské stanici.

„Představuj si to!“ přikázal mu Dhark, stále ještě se zbraní namířenou proti Giantovi.

V hlavách se jim objevil diagram.

Diagram se třemi různými vlnami. Časová konstanta byla zaznamenána po straně. Hodnoty hovořily o časových jednotkách, ale neoznačovaly vteřiny.

Tento scvrklý Giant musel mít obrovské znalosti v oboru medicíny. Představa, kterou přenášel na lidi, budila dojem, že se dívají na otevřený lidský mozek.

Dharkovi to nic neříkalo.

Ale čtyři lékaři projevovali značný údiv.

„Drakschův terminus...“ šeptal překvapený Anonga. „Zrušen. A teď...“

Ren Dhark však přesto neztrácel přehled. Časová konstanta na diagramu mu dělala starosti. Bleskově soustředil myšlenky, smazal diagram a ustálil normální obraz.

Dhark neustále myslel na to, že se Země jednou za 24 hodin otočí kolem své osy. Ze dvaceti čtyř hodin bylo 24 krát 60 minut...

Vtom se opět ozvalo palubní dorozumívání.

„Vezměte to, Anongo!“ přikázal Dhark, aniž by se nechal rušit.

Na půl ucha slyšel, jak Doorn hlásí splnění úkolu. Rušička pracovala na plný výkon a deformovala veškeré okolní vysílací frekvence.

Giantské lodě, uvězněné v ledu, si už nemohly přivolat pomoc. Tuto

šanci propásly.

Manu Čobe kreslil diagram s veškerými údaji na čistou fólii. Z čela mu odkapával pot. Maitskillovy prsty se tak třásly, že nebyl schopen udržet pero. Giant musel lékařům prozradit neuvěřitelné věci.

Čobe jemně strčil do Dharka.

„Každopádně teď máme jasno, Rene! Gianti mají tři různé frekvence, na kterých mimo jiné pracuje i lidský mozek. Tyto frekvence aktivují pomocí silných vysílačů a řídí je v rytmu udaném časovou konstantou. Pak je namíří proti Zemi...“

Ren Dhark nechtěl slyšet podrobnosti.

„Takže trojí zásah zařízením, ano?“

Manu Čobe mu ale chtěl sdělit ještě další důležitou věc. Když začal o nových elektrických napětích v mozku a průvodních jevech, Dhark pochopil, že tohle všechno už ví.

„Čobe, co myslíte, je možné uvést takto zasažený lidský mozek zpět do původního stavu?“

Čobe zavrtěl hlavou, podíval se mimo Dharka a řekl:

„Na to se musíte zeptat naší malé příšerky.“

Dhark neváhal ani vteřinu. Hrozba jeho zbraně byla účinnější než hrozba otevření pouzdra Giantova těla. Znovu se soustředil. Bytost s dravčí hlavou mu měla prozradit, jakým způsobem lze lidi vrátit do jejich původního stavu.

Odpověď vyvolala mezi lékaři šok.

Giant hovořil o nějakém Calu! Jenom Cal údajně ví, jak ovlivněné bytosti vrátit do normálního stavu!

„Lže!“ vykřikl Maitskill vztekale a pohrozil Giantovi tupým Perkovým skalpelem.

„Nevěřím, že lže,“ namítl Dhark. Opět se soustředil, aby s Giantem navázal kontakt.

Cal nebyl žádný konkrétní Giant, šlo o pětičlennou skupinu, která se podle toho, co se říkalo, scházela případ od případu, aby spojila své neuvěřitelně obrovské vědomosti a rozhodovala pak o mimořádně důležitých věcech.

Nikdo z ochránců kosmu je nezná! Ještě žádný Giant se nikdy nepřihlásil veřejně ke členství v Calu!

Giantova výpověď duněla v hlavách mužů. V očích měli hrůzu. Na několik vteřin ovládlo Dharka nezměřitelné zoufalství. Potom se probudila jeho zdravá nedůvěra. V Giantově výpovědi našel rozpor.

Když nikdo Cal neznal, jak potom Cal nařizoval svým poddaným, co

mají dělat?

Giant nato překvapivě rychle odpověděl sám od sebe.

Cal je moc, vyzařující sílu svých myšlenek do vzdálenosti mnoha světelných let. Rozhodnutí Calu jsou pro všechny ochránce kosmu zákonem! I vy zažijete moc Calu. On...

Giant se vzepřel na stole, co mu pouta dovolovala. Barva jeho tmavých očí se změnila. Zářivě žlutá barva jeho těla se bez viditelného přechodu změnila na modrou. Barva očí jako by vtekla do těla. Vzvednuté tělo pak kleslo zpět.

A přestalo se hýbat.

Tváře pěti mužů ztuhly. Všichni měli pocit, že jim hlavy propichují ohnivými železy. Strašlivá bolest trvala jen chvíli. Když přešla a mohli se na Gianta podívat, byl už mrtev.

A ani ten druhý na vedlejším operačním stole nevypadal jinak!

Pět mužů mlčky pokyvovalo. Byli bohatší o další velké zklamání.

Sen o záchraně lidstva byl tentam.

„Těhle společné smrti nerozumím,“ pravil Anonga bezradně.

Manu Čobe vyslovil domněnku.

„Že by je na dálku zavraždilo rozhodnutí Calu?“

Maitskill se posměšně ušklíbl.

Hanfstik zamumlal: „To je k zbláznění...,“ ale Ren Dhark řekl:

„Doufejme, že ta strašlivá bolest, co jsem právě cítil v hlavě, nebyla výsledkem prvního útoku Calu proti mně.“

„Bolest?“ vyrazil ze sebe Maitskill překvapeně. „Ostrá bolest v hlavě?“

A pak konstatovali, že ji pocítili všichni.

„Já...“

Na palubě POINT OF duněly gigantické agregáty Tajemných. Palubní dorozumívání volalo Rena Dharka. Pospíchal k videofonu.

„Rene, prostorový zaměřovač posledních deset vteřin neustále hlásí. Otřesy prostoru do vzdálenosti maximálně 0,6 světelného roku. Doufejme, že proti nám Gianti nevyslali opět polovinu Mléčné dráhy...“

„Jdu do velínu, Dane!“

Dhark vyrazil z lékařské stanice. Cesta mu připadala podstatně delší než kdy jindy. Opět se na palubě nesetkal ani s jedním členem posádky. Dvě stě lidí se soustřeďovalo na své úkoly na osmi palubách prstencové lodi.

Když se vrátil do pilotního křesla ve velínu, první, co spatřil, byla nepřetržitá palba okolních kulovitých lodí směřovaná proti POINT OF.

Dhark položil ruku na řídicí páku a v tu chvíli mu automatické řízení vrátilo vládu nad lodí.

„Proč až teď?“ ptal se Riker vzrušeně.

„Kontroly!“ přikázal krátce Dhark. „Startujeme! Haló, zbraně Východ a Západ! K palbě připravit, ale ne abyste z giantských lodí udělali malá slunce!“

POINT OF, nacházející se v ochraně dvojitého Intervalu, se odlepila od zmrzlého povrchu Pluta. V té chvíli začala prstencová loď konečně pálit proti tvrdošíjnému, nelidskému protivníkovi.

Stovky kubíků ledu a sněhu roztávaly. Do věčné noci ledové planety stoupala mračna páry, která se rychle měnila ve sníh a padala dolů.

„Otřesy prostoru ve vzdálenosti 350 000 kilometrů!“ ohlásil Grappa od zaměřovačů. „Neznámá loď není k rozeznání vinou naší rušičky!“

Ren Dhark vypadal, jako by Grappovo hlášení neslyšel. Pozorně sledoval přístroje a zvolna zvyšoval rychlost lodi.

Dan si všiml jeho podivného chování.

Kamarádsky do Dharka strčil.

„Co je ti, Rene?“

Ren jako by se probral ze sna.

„Mně? Nic. Nic. Jen jsem myslel na Syntety. Dal bych nevimco za to, kdybych věděl, proč nás opustili...“

„Ty jsi přesvědčen, že jsou našimi přáteli?“ zeptal se Riker překvapeně.

„O tom právě přesvědčen nejsem. Přítel přítele ve štychu nenechá. A oni nás už několikrát nechali. Proč, Dane?“

Dan odpověď neznal.